

Prologue

ใครเคยนอนกับกั๋งบ้าง?

[กระทู้หนึ่งในกรุ๊ป Facebook เฟรชชีรหัส 61 มหาวิทยาลัยXXX]

ตั้งโดย DewsX

เนื้อหา :

เรื่องย่อดำเนินการ กั๋งเซนต์เจมส์ คนดัง สอบติดสินกั๋งรอบสอง
ผมเลยจะมาขอถามตรงๆ นะ...ใครเคยนอนกับกั๋งบ้างครับ
(ยังไม่มีใครลากกั๋งเข้ามาในกรุ๊ปนี้ซะปะวะ)

เมนต์แรก

เคยครับ

เมนต์สิบแปด

ทำไมจะไม่เคย กั๋งคนดัง กั๋งของผมมมม...

เม้นท์ที่ห้าสิบ

บอกได้แค่ว่าตัวนุ่ม+หอมมากครับ เล่นซะเหนื่อยเลย

DewsX

โห!...ทำไมเยอะขนาดนี้เนี่ย คนดังทั้งนั้นเลย...

คนธรรมดาอย่างผมหมดสิทธิ์ อุตส่าห์คาดหวัง!

เม้นท์ที่แปดสิบ

ผมยังไม่เคย แต่ก็เล็งไว้นานแล้วเหมือนกันว่าจะจับข้าย้ำสักที
...มาเรียนที่เดียวกันแบบนี้คงได้เจอกันหน่อยละสาดดดดด หึๆ
แต่เค้าจะสนใจผมมั๊ยน้อ อยู่คณะที่รุ่นพี่เลี่ยมให้หยิ่งขนาด
นั้น

เม้นท์ที่ร้อยสอง

เปิดเทอมผมจะไปดักที่หน้าหอ จำคำผมไว้ ผมจะมาเม้นท์ว่า
'บรรลุลแล้วไว้ยยยยย' ในนี้บ้าง!

- ใ้หนุ่มบัญชี

เม้นท์ที่สามร้อย

อย่ายุ่ง ของกู

อ่านต่ออีก 250 คอมเม้นท์...

“เฮ้ยคุณ!!!???” เสียงแสบแก้วหูทะลุเข้าโสตประสาท
อย่างไม่เกรงใจว่าอนาคตผมจะหุบ ทำไมคณะนี้มันต้องมีโชตด้วย

วะเนี่ย เดี่ยวจะบอกแม่ให้แจ้งตำรวจซะให้ชัด

ผมนั่งก้มหน้าซ่อนความหล่ออยู่นอกแถว เป็นคนเดียวที่โดดเด่นท่ามกลางเพื่อน ๆ ซึ่งนั่งกันเรียบร้อยเรียงหน้ากระดานในท่าเข้าระเบียบ ส่วนคนที่มุงผมอยู่อีกข้างก็คือบรรดาพี่ปัสสองสุดโหดที่ดูแม่งอย่างกับหมา ดูแบบไม่บันยะบันยัง! ดูเหมือนจะให้ผมน้ำลายฟูมปากชักตายอยู่ตรงนี้!

อะไรกันวะ แค่นี้มีท่าแนะนำตัวแค่นี้เองทำเป็นเรื่องใหญ่ไปได้ ก็คนอื่น ๆ ส่วนมากมันติดรอบแรกโดนเรียกมารับน้องก่อนมันก็ต้องพร้อมแล้วปะ

เอ๋ม...แต่แก้ตัวไปก็ใช่เรื่อง จะบอกว่าไอ้พวกที่ติดรอบสองแบบเดียวกับผมอีกสิบกว่าคนก็ไม่ได้รู้เอาความคิดสร้างสรรค์มาจากไหน ผ่านเข้ารอบเข้าไปนั่งในแถวแล้วเรียบร้อย กลายเป็นว่าเหลือแค่ผมคนเดียวที่ยังเป็นแกะดำเต๋อดำอยู่แบบนี้ ไร้อุ้ยยยยย!

“ไอ้สัสกั๋ง! มึงอย่านิ่ง!” คนที่ส่งเสียงกระซิบมูบมิบในปากจนดังออกมานอกแถวคนนี้ชื่ออู๋ มันเป็นเพื่อนสนิทของผมเอง เด็กชายวัยรุ่นหน้าตาดีแต่โคตรลุยกคนนี้เคยอยู่โรงเรียนเดียวกับผมตอนมัธยมปลาย และที่สำคัญมันเป็นคนแนะนำให้ผมเข้ามาสอบที่นี่ด้วย หลังจากไปสอบที่อื่นแล้วปีวจนจิตตก ต้องขอบคุณมันเหมือนกันนะที่ตีวเข้มผมจนได้มานั่งอยู่ตรงนี้และไม่เป็นบ้าไปซะก่อน

“เฮ้ยไอ้ประธานรุ่น!” นั่นไง มึงโดนแล้วสัสอู๋!

พี่ว่าหน้าหล่อผู้มีเครางาม (แต่ดูเซี่ย ๆ แง้!) กระแทกเท้าเข้ามายืนตรงหน้าไอ้เพื่อนรัก ผมนี่ก้มหน้านับฟุ่่นที่พื้นเลยครี๊บ กลัวจะ “ทำไม!? อยากช่วยเพื่อนเหรออ อยากโชว์สกิลผู้นำหรือไง!”

“...”

“เฮ้อ!!! ผมถามให้ตอบ!” พี่เคราแพะก้มลงตะโกนใส่ไอ้อู๋ จน

อีกฝ่ายสะดุ้งโหยง ไม่ใช่แค่মনนะ ผมเนี่ยก็สะดุ้งงง ตกใจไวยยย!
ตะโกน'ไร้นักหนาอ่าเฟ!

“เปล่าครับ!” ให้อู้งงยหน้า ตามองตรงแทบไม่กะพริบ

“คุณจะนั่งเก้าอี้ลมเองหรือจะให้เพื่อนคุณนั่ง” พี่ว่าคนเดิม
ขึ้นมาตรงนี้ ห่างกับหัวผมแค่นิดเดียว จนต้องถอนหายใจ

ฟุววว บ้าเอ๊ย! เล่นเอาเสียววาบ

“ผมขอนั่งเองครับ” ให้อู้อู...มึงนี่ก็มีจิตวิญญาณประธานรุ่น
จริง ๆ

“เชิญ!”

เพื่อนรักเหล่มองผมแป๊บหนึ่ง ก่อนจะลุกขึ้นทำท่าที่ว่า

‘เก้าอี้ลม’ เป็นการทำโทษแบบหนึ่ง มันคือการนั่งยอง ๆ แล้ว
เหยียดแขนทั้งสองข้างไปข้างหน้า คล้าย ๆ กับการนั่งมอเตอร์ไซด์
นั่นแหละครับ แต่แค่คุณต้องจินตนาการเอาเอง ผมโคตรเกลียด
ท่านี้เลย ชวนให้เมื่อยชิบเป๋ง!

“ยังไงคุณก๊ง จะเอาแต่มองเพื่อนเหรอะ”

ไอยยย! อย่ากดดันกันเซ! ขอคิดก่อน

“ใจเย็น ๆ นะคะน้องก๊ง ค่อย ๆ คิดนะ” พี่หน้าสวยคนหนึ่ง
แทรกตัวผ่านกลุ่มพี่ว่ากเข้ามานั่งยอง ๆ ตรงหน้า เธอคือพี่สันใจดีที่
ผมปลื้มใจทุกครั้งเมื่อเห็นหน้า ฮือออ นางฟ้าของเค้า

“ผมคิดไม่ออกอะพี่” ผมกระซิบตอบ

“ลองคิดว่าอะไรจะแสดงตัวตนของก๊ง แล้วก็ลองปรับใช้ดูนะ”

“ผมกลัวโดนด่าอะ”

“อย่ากลัว ออกไปก่อน ผิดถูกอย่างน้อยก็ได้ทำนะ ถ้าไม่ดี
ยังไงพวกมันก็ต้องปรับแก้ให้อยู่แล้ว ให้อู่วกนี้มันมีเหตุผลมากพอ”

หุยยย! นี่ถ้าคนอื่นพูดจะไม่เชื่อนะเนี่ย แต่พอพี่อาหมวย

สุดสวยคนนี้พูดแล้วเหมือนบัญชาจากสวรรค์ยิ่งงาก็ไม่รู้แฮะ

“กระซิบอะไรครับพี่สัน ไปนั่งเก้าอี้ลม!!!”

เฮ้ยยย! อย่าทำกับพี่ใจดีของผมอย่างนี้เดะ เขามาช่วยผมนะ
ไว้ยยย

“ขออนุญาตช่วยพี่ครับ!” เพื่อน ๆ ผู้ชายในแถวยกมือกันทุกคน มันคือวิธีอาสาเวลามีผู้หญิงถูกทำโทษ และตอนนี้ วิธีแมน ๆ ของพวกมันกำลังกดดันผมแบบสุด ๆ

“เชิญ!เชิญทุกคน!!!” พี่วักแครงามจึงมาที่ผมอีกครั้ง “คุณ
จะนั่งคิดจนกว่าเพื่อนจะหมดแรงก็ได้นะ”

โอ้ยยย! กดดันกันเข้าปายยย...

เอวอะ เอวเหอะ...สิ่งที่เป็นผมใช้มัย ก็ด้ายยยยยย! ผมจะลอง
ดู!!!

“ขออนุญาตแนะนำตัวครับ!” ผมยกมือข้างขวาขึ้น แขนแนบ
หูตามระเบียบการรับน้อง

“เชิญ!”

ฮือออ! ใจเต้นแรงจนจะหลุดออกมาแต่ดันที่พื้นแล้วเนี่ย
ผมลุกขึ้นเดินไปยืนหน้าแถว หันมาทางเพื่อน ๆ ผู้หญิงที่นั่ง
อยู่ รวมถึงผู้ชายที่นั่งเก้าอี้ลมอยู่ด้านหลังด้วย

พวกมึงอย่ามองแบบนี้สิวะ ถูกกดดันนนนน...

“เออ! ปร้อมมัย!”

“ปร้อมครับพี่”

“เชิญ!”

เออละนะ...

“ผมชื่อ นายอิสระ นามสกุล ปัจฉิมสะหะ ชื่อเล่น กุ้ง...”

ผมเห็นทุกสายตากำลังจับจ้องมาทางนี้

“อ้อเออเออเอ้อยยย! จะเล่าไปถึงสถาบันครึ่งม.ปลาย ได้
เล่าเรียนศิลป์จีนถึงสามสมัย (มีลูกคอ) จบจากโรงเรียน...”

“เดี่ยวๆ” พี่ว่าคนเดิมเดินเข้ามาใกล้ “ทำอะไรของคุณวะ
เนี่ย?”

“แนะนำตัวไคร้บ...” ผมอธิบาย มือไม้ยังค้างอยู่ในท่าตั้งวง
อยู่เลย

“แล้วมันเป็นคุณตรงไหน...”

“พะ...พ่อผมชอบกั๋งสุทธราช ที่เป็นลิเกอะครับ แล้วพี่สันเขา
บอกว่าให้ลองพรีเซ็นต์ความเป็นตัวเองก็เลย...” ผมมองไปทางพี่
ผู้หญิงคนที่เข้ามาช่วย แต่ตอนนี้ทำหน้าเสียเหมือนเจ๊ผี อ้าวเจ๊
ไม่เวิร์กหรือหะ

“แล้วคุณชอบมัยที่ทำแบบนี้”

“ก็อ้ายๆ นิดหน่อยครับ แต่ผมว่าเทดี” ผมพยักหน้า

“เอาดีๆ ให้โอกาสคิด”

“ขอเอื้อนมากกว่านี้ก็ได้ครับ”

จังหวะนั้นเหมือนเวลาหยุดหมุน ทุกคนมองหน้ากัน เพื่อน
ผู้หญิงในแถวพยายามกลั้นน้ำ ส่วนพวกผู้ชายบางคนที่อยู่ข้างหลัง
ตัวสั่นกันหมดแล้วแบบห้ามใจไม่อยู่

มีอะไรตกลงกันวะ พี่กั๋งเค้าเป็นตำนานลิเกไทยเลยนะโว้ย!

“กั่มหน้าหลับตา!” พี่คนเดิมสั่งดั่งลั่น และปีหนึ่งทุกคนก็ทำ
อย่างว่าง่าย คำสั่งนี้เป็นอันรู้กันว่าพวกพี่มีอะไรที่ต้องประชุมกัน
แน่ๆ โชคดีที่ผมยืนอยู่นอกแถวแบบนี้เลยได้ยินเสียงกระซิบกระซาบ
ชัดเจน

“อ้อ๊ส!” เสียงนั้นแปลกไปไม่มีฟอร์มดูจนผมไม่แน่ใจว่าเป็น
พี่คนไหนกันแน่ “น้องเทคมึงแม่งเอ้อเปลววะ เหมือนมึงตอนรับน้อง

เลยอะ”

“สัสเอ๊ยพวกมึง กูงอะ คือกูต้องรู้สึกยังงิอะ ขำก็ขำ จะว่าน่ารักก็เอน่ารัก”

ว้าวว! พี่เทคของผมเป็นผู้ชายเหอเนี่ยยย! เอ...แต่เสียงไม่คั่นเลยแฮะ เดายากจัง

“เออ ตอนที่มันบอกว่าเท่ดีแม่งโคตรจริงจังอะ ตลกกก!”

“ซูว์ อย่าเสียงดัง!” น้ำเสียงนี้กำลังกลั่นขำเต็มที่ “เอาไงมึง ให้น้องเทคถูกผ่านมะ”

“ผ่านก็เหี้ยแล้ว สงสารน้อง เดี่ยวคณะอื่นขำ หรือมึงอยากให้น้องเทคมึงดังขึ้นไปอีก”

“เอาไง คิดใหม่มัยละ” อันนี้เสียงพี่ผู้หญิงใจดี ผมจำได้ ที่เมื่อกี้ทำหน้าเหินผิ้นั้นแหละ

“เออ ให้พวกพี่สันช่วยคิดให้น้องหน่อย”

“กูว่าให้มันลองทำอีกที ถ้าไม่เวิร์กก็ค่อยคิดให้มัน”

การประชุมเพลิงจบลงพร้อมกับเสียงฝีเท้าของรุ่นพี่ที่แตกฮือ คล้ายกับว่าชุมนุมเสร็จแล้ว

โห...ได้ยืนแบบนี้ก็รู้หมดดีว่าพี่เทคผมอยู่แถวนี้ อยากเจอจิงเลยอะ ผมขอบนะ เขาซื้อขนมมาให้ผมบ่อยดี อร่อยๆ ทั้งนั้นนนน แต่ทำไมเวลาเขียนจดหมายต้องแอบว่าเป็นผู้หญิงด้วย โด่ว! โป๊ะแตกแล้วเฮียยย

“ลืมตาได้!” กลับมาวางฟอร์มวากันอีกละ “ใช้อะไรคิดครับ คุณกั๋ง!”

ทำไมพี่ๆ เขาทำหน้าซีเรียสจัง ไม่มีร่องรอยการแอบขำเมื่อกี้เลย แหมम्म...ไม่ต้องดูกันก็ได้ คุยกันดีๆ เซ! รักษาอิมเมจจิง

“เอาไง! จะให้โอกาสทำอีกที โอเคมัย!”

“ครับ...” ทำยังกะผมเลือกได้ที่ไหนกันเล่า

“เร็ว คิดตรงนี้แหละไม่ต้องเข้าไปนั่งมันแล้ว”

“เฮ้อ...”

“เฮ้ออะไร”

“เฮ้อแบบ...โอ้ยยย! มันคือการอุทธานนะครับ คือว่าถ้าผมยืนตรงนี้ก็กลัวคิดไม่ออก”

แล้วพี่ว่าคนนั้นก็เดินเข้ามายืนกอดอกประจันหน้าจ้องผมเต็มที อะหือออ หน้าตาดีเหมือนกันนะครับ ถึงจะเคราเยอะดูเซอร์ไปหน่อยก็เหอะ

“จะมองกูหรือจะคิดซะ!”

“มันกอดันทั้งสองทางเลยอะพี่...”

“เร็ว!”

“ก็ได้ๆ คว้าบบ...” ไม่เห็นต้องตะโกนเลยนี่

ผมสูดหายใจรวบรวมความกล้าอีกรอบ ถ้านั้นก็ต้องใช้ไม้ตายแล้วสินะ หี! คราวนี้ถ้าไม่ผ่านให้มันรู้ไป

ไอ้ผู้ที่กำลังนั่งเก้าอี้ลมจนเหงื่อซกทำปากขมขมิบให้กำลังใจผมเต็มที่ โอเค...คราวนี้มันไม่ผิดหวังแน่เพื่อนรัก

“ผมพร้อมแล้วครับ”

“เชิญ!” พี่ว่าสุดโหดถอยออกไป ผมกลับมาประจันหน้ากับทุกคนอีกครั้ง ซึ่งคราวนี้พวกเขาทำหน้าลึนกันหนักกว่าเดิมอีก

“ผมชื่อ นายอิสระ นามสกุล ปัจฉิมสะหะ ชื่อเล่นก๊วง...”

“...”

ผมตั้งการ์ดขึ้นมาในท่ากึ่งนัมสไตล์ เตรียมท่าท่าแบ้วเต็มที่

“น้องก๊วงน่ารัก ใครไม่รักก็บ้าแล้ววววว (ทำเป็นจิ้มแก้ม) จบจากโรงเรียนเซนต์เจมส์...ยอม! ยอมเป็นข้ามันไก่! (ทำท่าไถ่ขัน

กะต๋าก กะต๋าก) อยู่เอกรการแสดงและกำกับการแสดง”

ผมแอบเห็นรอยยิ้มที่มุมปากของพี่ว่ากหน้าโหดคราพะ คนนั้นอยู่แป็บนึง แต่เมื่อผมจ้องไปเขากลับป็นหน้าโหดซะดื้อ ๆ มันเลยเดาไม่ได้ว่าพี่เขาโอเคหรือเปล่า

“พวกพี่ว่าไง” หัวหน้าว่ากหันไปถามรุ่นพี่คนอื่น ๆ

ทุกคนพยักหน้าหงิก ๆ พวกพี่เจตียงคนแอบมีรอยยิ้มด้วย เฮ้ย! มีหัวง แปลว่ามีสิทธิ์ผ่านใช่ปะ

“เออ ก็ดี” พี่เครางามพยักหน้าส่ง ๆ แหมम्म...ชอบกับออกมาเถอะพี่แพะภูเขา

“ครับ...”

“แต่ผมจะถามความเห็นคนอื่นหน่อย คุณเดินตามผมมานี้...”

ผมขมวดคิ้วทำหน้างังใส่ แต่ก็เดินตามเขาไปแต่โดยดี พี่ว่ากสุดเซอร์คนนี้พาผมไปยังลานคณะวิทยาศาสตร์ที่อยู่ใกล้ ๆ กัน ตรงนั้นมีพีโป้โตกำลังทำกิจกรรมสร้างสรรค้ให้้อง ๆ เดินรอบกลองอย่างเอาเป็นเอาตาย เห็นแล้วอิจจาจนอยากจะเข้าไปกลางวงแล้วจัดสักสามสี่สัเต็ป เห็นมะ เขาไม่เห็นต้องดูใส่กันก็ย้งรักกันเลยนี่ ไร้!

“ไ้เก้ง!” พี่ว่ากตะโกนเรียกผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งกำลังหันหลังเท้าเอวมองดู้อง ๆ คณะตัวเองเต้นอยู่

“ว่าไ้มึง” เสียงไม่เท่าไ้ไร...พอหันมาเท่านั้นแหละผมนี่แทบสตั้เลย คนอะไรมันจะหน้าตาดีขนาดนี้อะ!!!

แงงง จาอาววว จาอาววววว

“มึงดูน้องกูแนะนำตัวหน่อย”

พี่วิทยาคนนั้นปรายตามองผมซ้ำ ๆ พร้อมกับรอยยิ้ม “จะให้ดูทำไม น้องเขาดังอยู่แล้วนี่”

อียยยยย! เงินนนน รู้จักกันด้วยเหรออออออ

เอ๊ะ!...ที่ว่าดัง เขาหมายถึงดังในด้านไหนหว่า

“กฎหมายถึงท่าแนะนำตัว”

“อ้อ เอาดี” พี่สุดหล่อหน้าใสคนนั้นหันไปหยุดน้อง ๆ ที่กำลังเดินอย่างบ้าคลั่ง “ปีหนึ่งพักก่อน มาดูสินกำแนะนำตัวกันเร็ว”

พอได้ยินคำว่าสินกำทุกคนก็ให้ความสนใจทันที พวกเขามองมาทางผมแสดงที่ทำอย่างกับเห็นดารา แหงะ ไม่ต้องมองกันอย่างนั้นก็ได้ครับ รู้ว่าการแนะนำตัวของคณะเรามั่นใจ แต่สำหรับผมอาจจะเหยงก็ได้เนะ อย่าคาดหวังเลยเพื่อน ๆ

“พร้อมแล้วเริ่มเลยนะคุณ” พี่วักหันมาบอก “อย่าให้เดือนมหา’ลัยปีที่แล้วผิดหวังนะ”

หา?...อะไรนะ! พี่สุดหล่อคนนี้เป็นเดือนมหา’ลัยเลยหรอ... มีนาละ หล่อสวรรค์ปั้นแบบนี้ อยากจะยกนิ้วให้...ยกตัวได้ด้วยก็ได้เอ้า!

“สู้ ๆ นะครับน้องก๊วง” พี่เก่งยิ้มหวาน

โอ้ยยย! ได้ฮักกับอ้ายยยย! เหมือนใจได้ปริญญา

“ขออนุญาตแนะนำตัวครับ!” ผมยกมือ ก้าวขาเข้าไปข้างหน้าด้วยความมั่นใจ “ผมชื่อ นายอิสระ นามสกุล ปัจฉิมสะหะ ชื่อเล่น ก๊วง น้องก๊วงน่ารัก ใครไม่รักก็บ้าแล้ว! จบจากโรงเรียนเซนต์จอร์จส์... **ยอม! ยอมเป็นข้าวมันไก่!** อยู่เอกการแสดงและกำกับการแสดง...”

ผมได้ยินเสียง “จ้อออออออ” แบบเก็บอารมณ์มาจากสาว ๆ กลุ่มหนึ่ง ผมไม่ได้หันไปมองหรอก เพราะสายตายังจดจ้องไปที่ดวงตาคู่สวยของพี่เก่ง คนอะไรตาหวานชะมัด นี่จะทำให้ผมละลายอยู่ตรงนี้เลยใช่มี๊ยย

ยืนย่นคำเดิมว่า จาอาวรวววว จาอาวรวววว

“มึงโอเคมี๊ยย” พี่วักคณะผมเดินเข้ามา

“ไม่เคยให้แล้ว น้องน่ารักขนาดนี้”

รู้ยยยยยย! ตัวจะระเบิดเป็นปลาปักกะเป้าแล้วนะถ้าหยอดหรือจิ้มอีกทีอะ

“จั้น...ทำแนะนำตัวของคุณ...ผ่าน!”

“เยสสส!” ถึงจะกำลังปลาบปลื้มกับคนหน้าตาดี แต่พอได้ยินประโยคนั้นจากพี่ว่าผมถึงกับกระโดดตบมือเลยทีเดียวนะ ฮือออ ในที่สุดก็ผ่านแล้วไวยยยยย!

“เชิญคุณกลับไปที่แถวด้วย” แล้วพี่แสนโหดก็หันหลังขวับเดินกลับไป โดยไม่ลืมโบกมือลาเพื่อนอย่างพี่เก่งที่ยังไม่หยุดยิ้มให้ผมเลย

“อู้ๆ นะน้องกุง พี่รู้รับน้องสินก้ามันเหนื่อย”

“เอ่อ...” เอ้า! พี่เก่งชวนคุยแบบนี้ ไปต่อไม่ถูกเลยสิอะ เอ... แต่เขาไม่มีกฎห้ามคุยกับรุ่นพี่คณะอื่นนี่นา “ขอบคุณนะครับพี่”

“ดีใจด้วยนะครับที่สอติด ตั้งใจเรียนนะ”

“แน่นอนครับพี่...” ผมทำทีจะหันหลัง แต่ไม่รู้ทำไมทำไม่ยอมมองหน้าเขาซักๆ อีกครั้ง ของดีๆ แบบนี้ไม่อยากให้หลุดมือไปง่าย ๆ อะ

“พี่เก่งครับ” ผมย่นจมูกด้วยความเขิน

“ว่าไงเอ่ย”

“พี่ เอ่อ...” เอวอะ ฮึบ! “พี่มีแพลนยังอะครับ”

พี่เก่งเหมือนจะงงๆ กับความกล้าบ้าบิ่น แต่พอตั้งสติได้เขาก็ยิ้มออกมาอย่างน่าเอ็นดู

“ยังไม่มีครับ”

“ถ้างั้น...” ผมเดินเข้าไปประชิดตัวเดือนมหารัษฎ์คนล่าสุดจากคณะวิทย์ “ผมขออนอนกับพี่ได้มั๊ย”

“หืม?” พี่แก่งเอียงคอ

“นะฮะ”

ถึงจะนั่งกันอยู่นาน สุดท้ายที่สุดหล่อก็คลี่ย้มบางๆ ในที่สุด
“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ”

ไชโย! ติดกับแล้วหนึ่ง ผมนี่ยิ้มแป้นเพราะความชื่นเต็มทีเลย
เย่! ชีวิตมหา'ลัยเริ่มสดใสแล้วไว้ยยยยย

“คุณกั๋ง!” เราทั้งสองคนสะดุ้งเมื่อมีเสียงตะโกนมาจากอีกฟาก
ของลานกว้าง “จะคุยกับผู้ชายอีกนานมัย!! กลับมาที่แถว! สิบ แก้ว
แปด เจ็ด...”

แว้กกกกกก ผมรีบโบกมือลาคนตรงหน้าอย่างเสียดยกก่อน
จะรีบใส่เกียร์วิ่ง

เดี๋ยวคุยกันนะพี่แก่ง ต้องกลับไปลงนรกก่อน

โอ้โฮ! ชีวิตมหา'ลัยมันสบายๆ ง่าย ๆ อย่างกับชื่อของที่
ลาซาด้าแบบนี้เอง ตื่นเต้นรอวันเปิดเทอมไม่ไหวแล้ววววว

EP. 1

มหา'ลัยวัยฝัน

ผมชื่อ กุ้ง บ้านอยู่บางขุนเทียน (จะบอกทำไมวะ งง) ผมมี
นิสัยประหลาดนั่นคือชอบเปลี่ยนคู่นอนไปเรื่อย ๆ

อ่า...อย่ามองอย่างนั้นสิครับ นอนในที่นี้หมายถึงนอนแบบ
นอนจริง ๆ นอนหลับอะ

ผมเป็นพวกขาดความอบอุ่น อยู่คนเดียวไม่ค่อยจะได้ ผมมักจะรู้สึกดีเวลาอยู่บนเตียงและใช้แขนขาหอดก่ายใครสักคนที่รู้สึกดีด้วย ถึงจะฟังดูประหลาด แต่มันคือเรื่องจริง ถ้าไม่เชื่อ ผมขอยกนิ้วสาบานเลยก็ได้ว่าตั้งแต่เกิดมาจนถึงตอนนี้ผมยังจิ้น ผมไม่ได้ชอบแบบนั้นสักหน่อย แค่ได้นอนกอดคนที่น่ารักกับเราก็กินแล้ว

แต่ปัญหาอยู่ที่พวกคนที่ผมชอบใช้บริการนี่สิ ไม่รู้ว่ามันไปสร้างเครือข่ายกันอีกทำไมโน ทำให้อะไรเสียของผมดังกระฉ่อน แถมนางในทางลบอีกตะหาก ผมคิดว่าบางทีพวกนั้นก็คงกลัวเสียฟอร์ม เลยไม่กล้าพูดกับคนอื่นว่ายังไม่ได้ทำอะไรผม แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ขี้เกียจเกินกว่าที่จะอธิบาย คิดซะว่าช่างมัน ให้พวกเขาพูดไป แค่นี้ก็รู้ตัวเรา

ว่าไม่ได้เป็นแบบนี้ก็พอแล้ว

“กึ่งทำแบบนี้กับทุกคนเลยหรอ” พี่แกส่งเสียงขณะที่กำลัง
สวมเสื้อโดยมีผมนั่งมองอยู่บนเตียง

“อะไรอะพี่ หมายถึงนอนกอดนะหรอ”

“ฮือ”

“ครับ ทุกคนเลย” ผมยิ้มกว้าง

“ประหลาดคน” พี่แกยื่นกอดดอกฟิงกับตุ้มเสื้อผ้าและทอดมอง
มา “มีพวกอดใจไม่ไหวบ้างหรือเปล่า”

“เยอะเยะ แต่ผมไม่เคยเล่นด้วยหรอ”

“เรตจริง ๆ” พี่แกพูดหยอกล้อ เอ๊ะ...หรือด่าจริง ๆ วะ “แล้ว
นี่จะไปนครนายกยังงี้”

“เดี๋ยวเพื่อนสนิทมารับครับ มั่นมีรถ”

“ขับไกล ๆ แบบนั้นก็ระวังละ ช่วยกันดูทางด้วย”

“รู้แล้วครับบ” ผมพยักหน้า ยิ้มแป้นอีกตะหาก “ขอบคุณ
มากนะพี่ สำหรับเมื่อคืน”

“ไม่เป็นไร แต่พี่ขอไม่บอกเรื่องนี้กับใครนะ เดี่ยวโดนล้อ”

เอาอีกวะ เห็นมัยล่ะครับทุกคน

“เอาเถอะพี่ ผมเข้าใจ”

บอกแล้วว่าผมเหนื่อยจะแก่ข้าว ฮือ! บอกไปใครมันจะเชื่อ
ให้คนอื่นมันรู้ในแบบที่มันต้องการแล้วกัน

ปัง! ปัง! ปัง!

“สัสกึ่ง กูมาแล้วววววว”

เสียงเคาะประตูดังสนั่นหวั่นไหว จากนั้นก็ตามมาด้วยเสียง
ดังอันไร้อารยธรรมของไอ้คู่

“เพื่อนผมมารับแล้ว”

“หิ! เอ็กเกริกสมกับเป็นเด็กสินำจริง ๆ”

“แหะ ๆ”

“ไป ๆ พี่จะกลับแล้วด้วย”

ผมเดินนำพี่แก่ออกมาจากห้องนอน แล้วก็บอกลากันอยู่หน้าประตูห้องด้วยการกอดกันอีกครั้ง ตัวพี่แก่อหอมดีจัง ผมนอนซุกดมดมทั้งคืนเลย อี้ยย

ผมเปิดประตู แล้วก็ต้องกลั้นน้ำเมื่อเห็นสีหน้าของไอ้ผู้ตอนเห็นพี่แก่อยืนอยู่ตรงหน้า มันอ้าปากค้างเหมือนเจอสัตว์ประหลาดจนต้องเป็นพี่เดือนมหา'ลัยที่ช่วยเปลี่ยนสถานการณ์

“สวัสดิ์ครับน้อง”

“สะ...สวัสดิ์ครับ” ไอ้ผู้ยกมือไหว้ จากนั้นก็เหลือบมองผม “มึง...”

“อะไร” ผมอมยิ้มกรักริมให้มันหมั่นไ้เล่น ๆ

“งั้นพี่ไปแล้วนะ เดินทางกันดี ๆ นะครับเด็ก ๆ”

“ไว้คุยกันครับพี่” ผมโบกมือ จากนั้นพี่เขาก็เดินออกไปยังโถงทางเดิน แม้แขกจะเข้าไปในลิฟต์แล้ว ไอ้ผู้ก็ยังอ้าปากค้างแบบเดิมอยู่เลย

“แมลงวันจะเข้าไปจุ๊กันโน้นได้แล้วนะ” ผมเอานิ้วแหย่เข้าไปในปากของอีกฝ่าย ก่อนจะสะบัดตัวกลับเข้าห้องโดยมีไอ้เพื่อนสนิทกระพืดกระพืดตามมา

“ไอ้กั๋ง ทำไมมึงทำแบบนี้!”

“ทำอะไรเหรออ” ผมบู้ปาก

“ก็แบบนี้ไง...” มันทำไม้ทำมือ “ไหนมึงบอกว่าเข้ามหา'ลัยแล้วจะเลิก”

“ก็พี่เขานำรักขนาดนั้น อุดใจได้ยังไงเล่า”

หืม...ได้ยินคำว่าแรดสองรอบแล้วนะวันนี้

“กูรู้แต่คนอื่นไม่ได้รู้ด้วยนี่ละ! เชื่อกเลยว่าแม่งต้องเอาไปบอกเพื่อน ๆ ต่อแน่ พินนี่มึงก็ไม่ต่างอะไรกับตอนมัธยมเลย ไม่คิดจะแก้ข่าวบ้างหรือไง!!”

“ระวังเถอะ ทำแบบนี้เวลามึงอยากมีแฟนจะลำบาก”

“กูไม่ได้อยากมีแฟนสักหน่อย”

“นั่นแหละชีวิตในฝัน” ผมทิ้งตัวลงบนโซฟา เหยียดแข้งเหยียดขาสบายอวาทเต็มที่

“แล้วมีงจัดกระเป๋าริยัง รุ่งพินัดที่นครนายกบายสามนะ”ไอ้ผู้
ทั้งตัวนั่งข้างๆ

“อะ!?” ผมดีดตัวผิง “รุ่นพี่จะตามไปถึงโน่นเลยหรอ”

“เขาต้องไปดูแลน้องๆ ใด”

“มาว่ากะอะสิไม่ว่า กูชักเบื่อแล้วนะ เดี่ยวลาออกแม่งซะเลย”
คิดว่าจะต้องโดนตะโกนใส่หน้าก็เริ่มหงุดหงิดแล้วซะ

“ก็คงทำตามหน้าที่แหละ ภูยังเคยเจอพวกพี่เขาเมาเรื้อนแถว
ทองหล่อกันอยู่เลย”

“ไม่พูดเรื่องนี้แล้วอู๋ เห็นมัยภูมิหมดอารมณ์เลยเนี่ย”

“อย่าทำเป็นเปลี่ยนเรื่อง รีบหยิบกระเป๋า ไม่งั้นภูทิ้งมึงให้ไป
ขึ้นรถตู้อนุสาวรีย์แน่”

“เอออออออ แม่งดูจิงวะ”

“อู๋อู๋นี่เหมือนพ่อคนที่สองไม่มีผิด ฮึ้ยยยยยย

รถเลี้ยวเข้าเขตรั้วของมหาวิทยาลัยชื่อดังวิทยาเขต
นครนายก สถานที่ซึ่งปีหนึ่งทุกคนจะต้องมาเรียนที่นี่เป็นเวลาหนึ่ง
ปีเต็ม ผมตื่นตาตื่นใจกับทุก ๆ อย่าง ได้กลิ่นอสิสภาพทันทีที่ได้ย่าง
เท้าเข้ามา ชีวิตมหา'ลัยของผมต้องสนุกแน่ มีลางสังบิรววรวว
(สังหรณ์)

อยู่ดับเครื่องเมื่อถึงลานจอดรถใกล้หอพัก ปีหนึ่งทุกคนโดน
บังคับให้อยู่หอในหมดทุกคน เราจะถูกจัดให้อยู่บนคละกับคณะอื่น ๆ
เหมือนโดนหมักเป็นหมู ซึ่งพวกผมทั้งสองคนยังไม่รู้ว่าจะได้เจอกับ
รุมเมทแบบไหน ที่แน่ ๆ คือพวกเราไม่ได้นอนห้องเดียวกัน แต่
สัญญากันว่าแล้วนะว่าถ้าเห็นท่าที่ไม่ดีก็ย้ายหนีมาอยู่ด้วยกันโดยไม่
ต้องแคร่กฎของมหา'ลัย เอาความปลอดภัยไว้ก่อนนน

“มึงอยู่ชั้นไหนนะ” อู๋อู๋หันมาถามผมขณะที่พวกเรายืนอยู่
หน้าหอสาม ซึ่งอยู่ริมน้ำตื้นไม้เยอะสุดแสนจะร่มรื่น

“ชั้นสาม...มึงชั้นแรกใช่ปะ”

“เออ จันแยกกันตรงนี้ ยังไงรายงานด้วย”

เราโบกมือให้กัน ผมอุ้มกระเป๋าลากอย่างทุลักทุเลและเหนื่อย
หอบอยากจะตายอยู่ที่ชั้นสอง พวกเด็กคณะอื่นๆ ที่เห็นผมสะกิด

เพื่อนซุบซิบกันตลอดทาง เอาจริงนะ สละเวลานินทามาช่วยหน่อยสิ กล้ามจะปูดอยู่แล้วจะครับคุณ

แล้วก็ถึงห้อง 319 ห้องที่ผมจะต้องใช้ชีวิตอยู่กับมันหนึ่งปีเต็ม เดี่ยวพอเปิดประตูเข้าไป ผมจะต้องเจอรูมเมทแน่ๆ จันทน์ขอพนมมือก่อน...สารุ...ไม่ขออะไรมาก แค่อย่าเจอคนสกปรกก็พอจะครับบบ

“เฮ้ย!” ทันทีที่ผมผลักประตูเข้าไปก็ต้องร้องเมื่อเห็นว่าคนด้านในกระชากลูกบิดประตูพร้อมกันพอดี จันทน์ร่างแคะแกร็นเกินชายของผมถูกเหวี่ยงอย่างแรง หน้าผากโขกเข้าให้กับกล้ามเนื้อที่แข็งแรงอย่างกับหินของคนตรงหน้า

อูยย! จะโนรีเปลวอะ ผมลुบบริเวณหน้าผากป้อยๆ ขณะที่ชายตามองเขาไปพร้อมกัน

ไฉ่หน้าไดโนเสาร์ผู้สูงโย่งอย่างกับเปรตทำหน้าที่เหม็นเปื้อนอยู่ตรงหน้า โครงหน้าชัดแถมตบนั้นไม่มีท่าที่รู้สึกผิดหรือว่าเป็นห่วงใด ๆ นอกจากเม้มปากสีชมพูธรรมชาติจนเห็นกรามสวยได้รูปชัดเจนดวงตาดำสนิทภายใต้เปลือกตาบางๆ นั้นก็มองจ้องมองเหมือนต้องการสำรวจ

มันสวมเสื้อกล้ามสีเขียวซึ่งผมรู้มาว่าเป็นสีประจำคณะพละ ยืนจังก้าไขว้ไหล่กว้างแข็งแรง (ที่พิสูจน์แล้วด้วยหน้าผากของผม) ผมนึกประหลาดใจเพราะไม่เคยเห็นใครลำตัวช่วงบนยาวขนาดนี้มาก่อน นี่หรือเปลวอะต้นแบบของคำว่าขี้เกียจสันหลังยาวอะ

แต่ใจก็เหอะ รวมๆ แล้วมันก็เรียกได้ว่าหล่อเลยทีเดียว

แง้!...จาวาว จาวาว จา...

“หืม?” เสียงครางในลำคอนั้นขัดความคิดผมชะก่อน เรียกให้ผมสังเกตเห็นว่ามันกำลังเลิกคิ้วขึ้นเหมือนพอกพอกใจ

“เอ่อ...” จะจ้องแบบนั้นทำไมวะนะ

“ไอ้โมทย์! รุมเมทมึงมาแล้ว” ไอ้คนที่ยืนตรงหน้าเอี้ยวตัวไปบอกใครสักคน และจากนั้นก็มึนหม่นแวนเดินออกมาจากห้องน้ำ สวมเสื้อกล้ามสีเขียวแบบเดียวกันเป๊ียบ

“อ้าว! สวัสดีนะครับ” หมุ่นหน้าจืดแวนโตคนนั้นวิ่งปรีเข้ามาหาผม “อยู่ห้องนี้ไหม้ย่อย”

“ใช่แล้ว...” แหะ ไม่เคยคุยกับหมุ่นเนิร์ดมาก่อน ทำตัวไม่ถูกเลย

“เราชื่อปราโมทย์นะ อยู่คณะพละ”

ผมพยักหน้า พร้อมกับยิ้มแยมกลับไปแบบเกร็งๆ คิดว่าถึงเวลาต้องแนะนำตัวบ้าง “เราชื่อ...”

“ก๊”

ผมหันขวับไปหาไอ้คนที่พูดชื่อ ไอ้ไดโนเสาร์ทำหน้านิ่งๆ จ้องผมเขม็งจนต้องเป็นผมเองที่เขยิบตัวหนี นึกกลัวชะมัด

“อ้าวไอ้ทัก ทำไมมึงรู้จักเขาอะ”

“หี!” ไอ้ตัวสูงยกไหล่ “ใครไม่รู้จักก๊บังวะ”

“ทำไมก๊ไม่รู้จักอะ...นายดังเหรอ” หมุ่นจืดหันมาถามด้วยใบหน้าที่ตื่นเต้นอยากรู้คำตอบ คงคิดว่าตัวเองจะได้นอนกับดาราละมั้ง

“เปล่า...”

“ดังสิ” เนะ สารระแนพูดแทรกอีกแล้ว

“เฮ้อ! แล้วทำไมก๊ไม่รู้จักอะ!” นี่ก็อยากรู้จัง

“คงไม่ดังในแวดวงมึงมั้ง” คนชื่อทักก้าวขาเข้ามา “แต่สำหรับก๊ ได้ยินชื่อเสียงมานานแล้ว”

ไม่ได้รู้สึกไปเองแน่ๆ ว่ามันเอนตัวมาทางนี้ ทำบ้าอะไรเนี่ย

“หลบหน่อย” ไอ้ไดโนเสาร์ส่งเสียง “อย่าขวางประตู่”

ผมเบี่ยงตัวหนีในทันใด นึกเร็ว ๆ ของอีกฝ่ายจับลูกบิดประตู
ก่อนจะกระชากออก หลังจากมันแทรกตัวออกไปด้านนอกแล้วผม
ก็หมุนตัวกลับมายิ้มแห้ง ๆ ให้กับรูมเมทที่ยังทำหน้าสงสัยไม่เลิก

“ก๊ว่งไม่ได้เป็นดาราใช่ปะ”

“จะบ้าเหรือ ไม่ได้เป็น”

“อ้อ” โมทย์พยักหน้า “อยู่สินกำละสิ”

“รู้ได้ไงอะ”

“ดูสไตร์ก็รู้แล้ว”

“อ้อ ส่วนโมทย์เรียนพลະเนอะ เสือสี่สวยเชียว” ผมชี้ไปยัง
เสื้อกล้ามสี่เขียว

“ใช่แล้ว เมื่อกี้เพื่อนเรามาจากโรงเรียนเดียวกัน ชื่อทัก”

ชื่อทักแต่ไม่น่าทักทายเลย ให้ตายดิ!

“แล้วอีกสองคนยังไม่มาเหรือ” ผมมองไปยังสองเตียงที่ยังว่าง
อยู่ ยังไม่มีกระเป๋าวางเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของแต่อย่างใด

“นั่นสิเราก็ตงสัย คงจะมาเปิดเทอมวันจันทร์เลยละมัง” โมทย์
ยกนาฬิกาข้อมือมาดู “เราต้องไปแล้วอะ เพื่อน ๆ เรียกกรรม ไ้คุย
กันนะ จะไปไหนอย่าลืมล็อกห้องละ”

“ฮือ”

“ก๊ว่งไม่ไปรวมตัวกับเพื่อนเหรือ”

“ไม่อะซีเกียจ ว่าจะนอนสักหน่อย”

“นั่นโชคดี” ปราโมทย์โบกมือแล้วตามเพื่อนออกไป ผมทั้งตัว
ลงบนเตียงที่มุมห้องใกล้หน้าต่าง โชคดีที่เตียงไม่แข็งเท่าไร ผมเลย
หลับตานอนทั้ง ๆ ที่ยังไม่ปูเตียงมันซะเลย

RRRRRRRRR

“หือออ” ผมสะดุ้งตื่นเมื่อสัมผัสได้ถึงแรงสั่นของโทรศัพท์
ใกล้ๆ แขน พอเห็นว่าเป็นชื่อไอ้ผู้ก่ิรืบัณฑ์ แม้จะงัวเงียอยู่ก็ตาม
เถอะ

“ว่าไง”

[อยู่ไหน!]

“จะตะโกนทำให้ยะไรเนีย หูจะระเบิด มึงคิดว่าตัวเองเป็น
พี่ว้ากเหรอ!”

[ไม่ได้คิด แต่ผมเป็นพี่ว้าก!]

เดี๋ยวนะ...

“ขอโทษน้ำ นี่ใครอะจ๊ะ”

[ผมเป็นพี่คุณไง! มาที่อาคารแปดเหลี่ยมภายในสองนาทีก่อน
อย่างนั้นเพื่อนคุณช่วยแน!]

ตุ๊ดดด ตุ๊ดดด ตุ๊ดดด

ไวยยยยย! วางสายไม่ให้โอกาสกูได้ช็อกเลย

ฮือออออออ เอาอีกแล้ว งานเข้าอีกแล้ว ทำไมต้องเป็นกูตลอด!

ผมแต่งตัวลุกจากเตียง รีบล้างหน้าแปรงฟันก่อนจะวิ่งปรี๊ดลง
จากหอเพื่อตรงไปยังอาคารแปดเหลี่ยมอันเลื่องชื่อ เป็นสัญลักษณ์
สำคัญของวิทยาเขตนี้ พวกคณะต่างๆ จะใช้พื้นที่ว่างๆ ที่มีหลังคา
เป็นทรงเหลี่ยมแปดด้านทำกิจกรรมต่างๆ ทุกอย่าง และตอนนี้ที่
นั่นก็มีเพื่อนๆ ในคณะของผมกำลังนั่งเข้าแถวในชุดระเบียบนิสิต
ต่างกับผมที่เพิ่งวิ่งมาอย่างรีบร้อน ซึ่งยังใส่เสื้อแขนยาวสีเหลืองอ๋อย
ลายเปิดน้อยน่ารักตัวเดิมกับตอนมาถึงอยู่เลย อีๆ

“คุณกั๋ง!” พี่ว้ากคราปะเจ้าเดิมตวาดลั่นดังสนั่นไปทั่วพื้นที่
โล่งๆ จนพวกคณะอื่นๆ เจียบกริบ ให้ความสนใจน้องเสื้อเหลือง

คนนี้เป็นตาเดียว ขอบคุณมากครับ แง้!

“ขอโทษครับ” ผมยกมือไหว้ อายก็อาย กลัวก็กลัว

“เพิ่งตื่นหรือไง!”

“พี่รู้ได้อย่างไรอ่า...”

มีไฟเนียนแสงตัวอยู่เปลวอะ หรือว่ามีองค์วะ

“ก็ดูผมคุณสิ ชีฟฟองเหมือนเจอผีขนาดนั้น!”

เฮ้อ! แล้วก็ไม่บอกกกกกก

ผมตกใจ ยกมือไม่ขึ้นจัดทรงเป็นพัลวัน

“แล้วทำไมคุณไม่ใช่ชุดนิสิตเหมือนคนอื่นเขา!”

“ผมเพิ่งตื่นครับ”

“แล้วผมจะตรวจชุดระเบียบนิสิตของคุณยังไง”

“เอ่อ...” ผมอ้าปากก่อนจะยกมือชี้หู “ขออนุญาตหยิบมือถือ
ออกมาจากกระเป๋าครับ”

“จะทำอะไร”

“ผมถ่ายรูปตอนลองใส่ไว้ จะเปิดให้พี่ดู...”

สายตาของพี่วักเหมือนไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ผมพูด แต่ก็เหลือ
อดเกินกว่าจะตะโกนใส่อีกรอบ

“เออ เชิญ!”

ผมเปิดรูปนั้นโชว์ให้พี่เขาดู พี่ปัสสองคนอื่นๆ เข้ามามุงดูพร้อม
กันด้วย ทุกคนพยักหน้าลงความเห็นว่าคุณชุดของผมในรูปนั้นถูก
ระเบียบ เสื้อเชิ้ตตัวใหญ่โคร่งไหล่ตก กางเกงขาเต่อขึ้นมาสีเซ่นตีให้
เห็นข้อเท้า ส่วนเน็กไทสีประจำมหา’ลัยก็ถูกผูกด้วยความเรียบร้อย
ตามประสาคนเนียบๆ

“ผ่าน...แต่ถ้าคราวหน้าคุณเหลวไหลแบบนี้อีก ผมจะทำโทษ
คุณ”

“อะ...ขอบคุณนะครับ” โอ้ยยย! ขอบคุณสวรรค์ วันนี้ผมรอดตัวครับ

“เชิญเข้าไปนั่ง”

ผมเดินเข้าไปในแถว แทรกตัวไปอยู่ในตำแหน่งผู้ชายคนแรก ซึ่งเป็นของคนที่เคยที่สุด โอ๊ะ! แต่ผมไม่ได้เคยแบบนั้นนะครับ คือผมอะก็สูงอยู่ดี แต่ผมมีพวกที่สูงกว่า เช่นไอ้ผู้ที่อยู่แถวหลังผม ผมตัวสูงพอๆ กับผู้หญิงท้ายแถวเลยนะ แบบนี้เรียกว่าตามมาตรฐานนะครับ ไม่น่าเกลียดๆ

“นั่งเข้าระเบียบ!”

ทุกคนตบหน้าตักพร้อมกับเหยียดหลังตรง มือทั้งสองจับอยู่ที่หัวเข่า ตามองตรงอยู่ข้างหน้า

“เออละ ผมจะบอกว่า พวกผมจะไม่ได้มาหาพวกคุณบ่อยเหมือนที่กรุงเทพฯ แล้ว”

“เยสสสสส”

เวร! เผลอหลุดปาก...

“แหมคุณกุ่ม! ไม่ต้องดีใจออกนอกหน้าแบบนั้นก็ได้นะ!”

“แหะๆ”

พี่ว่ากลับไปอธิบายต่อ

“แต่ไม่ได้หมายความว่า การรับน้องของพวกคุณจะจบลงแค่นี้ พวกคุณยังมีงานที่ต้องส่งอีก ทั้งชื่อรุ่น ธงรุ่น และของประจำตัว สำหรับคนที่มิดำแหน่ง ตอนนี้มีแค่ดาบของประธานรุ่นคนเดียวที่ผ่าน...”

ดาบ คือยศหรือตำแหน่งของประธานรุ่น ทุกๆ รุ่นจะต้องมีดาบที่ดีไซน์เองว่ามีความหมายกับรุ่นนั้นๆ ยังไง และด้วยความเก๋กาของไอ้กู๋ มันจึงเป็นคนเดียวที่มีของประจำตัว ด้วยดาบเล่ม

ใหญ่ลากพื้นดีไซน์คล้ายดาบของ Mortos ตัวละครใน ROV ด้วย
เหตุผลที่พีธีเซ็นต์ว่า พวกเราทุกคนในรุ่นติดเกมนี้กันจนแฉะ

บางทีมันก็ง่าย ๆ แบบนี้อะ แค่ว่าใจพีธี ก็ให้งานผ่านแล้ว
พวกเราเองแหละที่คิดยากเกิน

“แต่พวกผมจะไม่โทร.มานัดคุณอีกแล้ว ขอให้คุณนัดกับพีธี
ประสานงาน และเมื่อพวกคุณพร้อม พวกเราจะมาที่นี่ ขอให้ใช้ชีวิต
ในมหา’ลัยให้สนุก อย่าทำผิดกฎเด็ดขาด พวกผมมีสายสืบที่นี้เยอะ
อย่าคิดว่าจะรอดไปได้”

โห! แปลว่ายังงี้ก็หนีไม่พ้นสินะ หงอยจ้งเลยยย

“เอาละครับ การตรวจระเบียบจบลงแล้ว ไว้เจอกันใหม่”

“ขอบคุณครับ/ค่ะ...”

“เดี๋ยว ผมยังไม่ได้สั่งให้พวกคุณลุก!”

เอ้า! จะหลอกให้ตีใจทำไมวะพีธี

“คุณรู้มั้เด็กสิน่าอย่างพวกเราชอบทำอะไร...”

เดี๋ยวนะ ผมว่าเริ่มมีลางไม่ดีและ...

“พวกเราชอบทำตัวเด่นใจครับ” พีธีเราแพะยิ้มหวาน น่ากลัว
ชะมัดยาดเลย

อย่านะ อย่าพูดคำนั้นออกมาอะ...อย่า!

ทุกสิ่งทุกอย่างหดหู่มากขึ้น เมื่อพีธีวักขาประจำพูดว่า...

“แนะนำตัวชายสลับหญิงตามความสมัครใจ...เริ่ม!”

กูว่าแล้วเฮียวรวววว ชื่อหวยปานนี้กูเป็นเศรษฐีแล้วว

“ขออนุญาตแนะนำตัวครับ!”

แม้ตาของผมจะมองตรงไปข้างหน้า แต่ผมก็รับรู้ว่ามีเสียงนั้น
เป็นของไอ้ผู้นั่นนน นี่สิประธานรุ่น ไม่เคยทำให้ผิดหวังเลยจริง ๆ
เยสสส

“เชิญ!”

ผมรู้สึกได้ว่าไอ้คู่ลูกขึ้นเพราะทุกคณะที่แฝงตัวอยู่รอบ ๆ อาคารกำลังจ้องมองมาทางนี้ แถมทำท่าทางตื่นตาตื่นใจกันอีกด้วย ก็คณะพวกผมมันบ้านี้ครับ เวลาทำอะไรคนชอบมองและชำตลอดไม่รู้ว่ามันเป็นเรื่องดีหรือเปล่า ฮือออ

เกิดเสียง ตึง! ดังสนั่นเมื่อไอ้คู่ทั้งดาบลงกับพื้น มันทำเป็นเดินลากดาบพร้อมสวมจิตวิญญาณนักรบอย่างสมจริง (ก็มันกับผมเรียนการแสดงนี่ครับ) มันหยุดอยู่ตรงลานกว้างกลางอาคาร ทุกคนโดยรอบมองมันเป็นตาเดียว

“ผมชื่อ อติรุจ นามสกุล สงวนสิทธิ์ ชื่อเล่นคู่ (ควงดาบ คว้า! คว้า!) **ไม่ว่าอนาคตจะเป็นยังไงผมจะปกป้องเพื่อน ๆ เพราะผมคือประธานรุ่น!...**”

มีเสียงปรบมือดังขึ้นมา ซึ่งเกิดจากผู้ชมที่พอใจ และส่วนมากเป็นสาว ๆ คงจะชอบในความเท่ของเพื่อนผมละสิ จีบเลยคว้าบบ จีบเลย เพื่อนผมโสดมากกก

“...จบจากโรงเรียนเซนต์เจมส์ **ไม่ใช่เจมส์ธรรมดา...ปัง ๆ ๆ** (ยกดาบขึ้นมาเพื่อทำเป็นปืน) **เจมส์ บอนด์...**อยู่เอกการแสดงและกำกับการแสดง ชื่อฟรีเซ็นต์...แฮ้ย!”

เดี๋ยววววววว ไอ้สัสคู่! เขาให้แค่แนะนำตัวไวยยย! ไอ้ยยย!

ชื่อฟรีเซ็นต์คือการแสดงท่าทางตามคำที่เราต้องการนำเสนอ ถ้าให้บอกง่าย ๆ มันคือการไปคำนั่นแหละครับ แต่ชื่อฟรีเซ็นต์นี้สามารถครีเอทได้หลายรูปแบบ และมันจะเป็นภาพจำติดตัวเราไปจนกว่าจะจบมหา'ลัยพอ ๆ กับทำแนะนำตัวเลย

“เอ่อ...” ไอ้คู่นี้ไปเมื่อรู้ว่าตัวเองหลุดปากคำว่าชื่อฟรีเซ็นต์ออกไปทั้ง ๆ ที่พี่ไม่ได้สั่ง

“ไม่ต้องหยุด คุณทำเพื่อนช่วย คนที่ออกมาต่อต้องมีชื่อ
ฟรีเซ็นต์ด้วย” พี่ว้ากกอดอกมอมนั่น

“ครับ...ชื่อฟรีเซ็นต์!” ไอ้ผู้ตะโกนลั่น “ผมน่าจะชอบเล่นกีฬา
ทั้งเตะบอล (ทำเป็นเลี้ยงลูกบอล) ตีเทนนิส (ยกดาบขึ้นมาทำเป็น
ไม้) หรือจะเป็นกอล์ฟ (เปลี่ยนดาบมาทำเป็นคางคก) ผมก็ดี!...ปึง!
ปึงย่า!...ว้าววว ไฮอินวัน! เล่นกีฬาทั้งวันผมเลยเท่แบบนี้...”

“กรี๊ดดดดดดดดดดด”

สาว ๆ ในอาคารพร้อมใจกันกรีดร้องเมื่อไอ้คนที่แนะนำตัว
อยู่เลิกขายเสื้อเชิ้ตขึ้นมา เผยให้เห็นซิกซ์แพ็คเป็นลูก ๆ นั้นไง...มึง
ได้คะแนนไปเต็ม ๆ เกิดแล้วว ไอ้เพื่อนยากเอ๊ย

“ชื่อฟรีเซ็นต์...สปอตไลท์!”

แล้วทุกคนก็เฮกันอีกครั้งพร้อมเคล้าไปกับเสียงหัวเราะเมื่อ
ทุกคนเข้าใจสิ่งที่มันสื่อ...ฮา ๆ ๆ สร้างสรรค์ดีอะ ผมชอบบบ

“ผ่าน!” พี่ว้ากตะโกน เป็นอันรู้กันว่าชื่อนี้ถูกอนุมัติแล้ว หน้าที
เดียวของมันคือต้องรักษาไว้ไม่ให้ถูกยึดไป “ผู้หญิงเชิญ!”

“ขออนุญาตแนะนำตัวค่า!” เจ้าของเสียงแสบแก้วหู นั่นคือ
หยากไย่ ดาวคณะนั่นเอง

“เชิญ!”

“ดิฉันชื่อ นางสาวภัทราพร นามสกุล อ่อนมาก ชื่อเล่น
หยากไย่ พิด พิด พิด (ทำท่าพ่นไยแบบสไปเดอร์แมน) จบจาก
โรงเรียนXXX อยู่เอกออกแบบ...(ทั้งจังหวะทำเป็นมโนสอยด้ายเข้า
ตุ๊ดเข้มอย่างตั้งใจ)...แพ้น! หนูเป็นดาวคณะศิลปกรรมศาสตร์ค่ะ...”

เกิดเสียงหนุ่ม ๆ ให้ร้องอย่างพอใจ

“...อย่าเสียใจไปทีไทยไม่ได้มึง ถ้าไปได้เป็นดาวมหา'ลัย เจอ
กันแน่ที่จักรวาล...แต่ไม่เอาคำถามไซ่เชี่ยลมู้ฟเม้นท์นะคะ!”

ฮา ๆ ๆ ปัญญาอ่อนอย่างมัน คิดทำแนะนำตัวแบบนี้ได้ยังงิ
วะ ถือว่าเก่ง

“ชื่อพรีเซนต์...(มองท้องฟ้าอย่างร้อนรน) โอ้ยยย! จะทัน
มั้ยเนี่ยยย! อย่าเพิ่งยิง! จรวดอย่าเพิ่งยิง!! นาซ่าคะ ดิฉันยังไม่พร้อม
ขอแต่งหน้าก่อนนนน ว้ายยอย่าเพิ่งนับถอยหลัง (ทำเป็นตบแป้ง
เขียนคิ้ว) ห้า สี โอ้ยยย! รอก่อน สาม สอง...โอเค! พร้อมไปแล้วคะ
ไป!!! (ทำเป็นพุ่งตัวไปกับจรวด) ชื่อพรีเซนต์...กระสวยอวกาศ!”

“เจ๋งโคตรรรรร!” หนุ่มคณะพลະที่นั่งจับกลุ่มกันตะโกนออก
มาอย่างออกนอกหน้าจนทำให้ผมเสียสมาธิต้องหันไปมอง แต่กลายเป็นว่าผมดันไปปะทะกับสายตากวน ๆ ที่จับจ้องมาก่อนแล้ว

นั่นมันไอ้ทัก...ไอ้ไดโนเสาร์ยักษ์นี่หว่า

“คุณก๊ง!” เป็นอีกครั้งที่เสียงตวาดของพี่วักทำให้ผมสะดุ้ง

“กระ...ครับ”

“มองอะไร! อยากแนะนำตัวหรือ!!!”

“อะ...ผมยังไม่พร้อมครับ”

“รออะไร! อายุยี่สิบปีบริบูรณ์หรือ” เสียงนั้นเข้ามาใกล้ “ออกไปแนะนำตัว!”

เฮ้อ! ทำไม่เป็นแบบนี้อะ ไอ้ทักนะมึง เพราะมึงเลย
ทีเดียว

“ก๊งสู้ ๆ!”

หืม?...ใครตะโกนออกมาอะ ไม่ใช่คนในคณะหรือรุ่นพี่แน่ ๆ...
พวกคณะอื่นหรือ?

เกิดเสียงปรบมืออีกครั้ง คราวนี้มันเกิดขึ้นทั้ง ๆ ที่ผมยังไม่ได้
ทำอะไรเลยด้วย ผมทำหน้าเอือ ๆ เพราะงงกับสิ่งที่เกิดขึ้น ยืนงง ๆ
เกาหัวแกรก ๆ อยู่หน้าแถว ท่ามกลางสายตานับร้อยที่ให้ความสนใจ

อย่างพร้อมเพรียง

เฮ้ย! นี่ทุกคนรู้จักทั้งๆ ที่ผมยังไม่ได้แนะนำตัวเลยหรอ

“เอ่อ...หวัดดีครับ” ผมโบกมือหย็อยๆ ให้กับทุกคนที่มองมาด้วยความร่าเริง

“กรี๊ดดดดด! น่ารัก!” เอ้า! สาวๆ ตรงด้านนู้นดันกันซะผมตกใจเชียว

“อริยาศยดีจัง! คณะคุณเขาแนะนำตัวกันแบบนั้นหรอ!”

เอ้า! ผมแคื่อยิ้มแย้มแจ่มใสเองอะ

ผมกำลังจะเริ่มอยู่แล้ว แต่ตาตันไปเห็นไอ้ทักอีกครั้งซะก่อน
ข้างๆ กันนั้นมีปราโมทย์ธรมเมทสุดเนิร์ดของผมซุนัวโป่งสู้ๆ มาให้อีกด้วย

เอ่อ...ขอหันไปอีกฝั่งดีกว่า เห็นสองคนนั้นแล้วเดี๋ยวเสียสมาธิ

“ผมชื่อ นายอิสระ นามสกุล ปัจฉิมสะหะ ชื่อเล่นก๊วง...น้องก๊วงน่ารัก ใครไม่รักก็บ้าแล้วว!”

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดด”

“จบจากโรงเรียนเซนต์เจมส์...ยอม! ยอมเป็นข้าวมันไก่!”

“ฮ่าๆๆ ฮ่าๆๆ ฮ่าๆๆ”

“น่ารักกกกกกก”

“คิดได้ไงวะ”

“อยู่เอากการแสดงและกำกับการแสดง ชื่อฟรีเซ็นต์...”

ขอให้ผ่านไปด้วยดีด้วยเถอะ สาธุ...

“เฮ้ยยย! พวกมึง ไปเร็ว ไฟไหม้ ไปเร็ว! เชื่อกูเหอะ อย่างนั้นดิจะ ไปๆๆ ตามกูมา เร็วตามกูมา! อาคารจะถล่มแล้ว!!! ชื่อฟรีเซ็นต์...”

“ชวน หลีกภัย...”

อะ!?

เดี๋ยวนะ ผมยังไม่ทันพูดเลย พี่ว่ากรู้ทันอีกแล้วหรอ

ผมมองไปทางพี่ๆ ทุกคนทำหน้าง ดูท่าแล้วจะยังไม่ได้ทำ
อะไรเลย ออกจะตกใจด้วยซ้ำที่ผมโดนขัดแบบนั้น

โอ้ยยย! อะไรวะ เกือบจะตืออยู่แล้วเชียว

ยังไม่ทันได้สงสัยนาน ผมก็เห็นว่าไอ้ทักคณะพลະຍິນกอดอก
แถมยิ้มมุมปากยื่นจ้องผมอยู่

อย่าบอกนะว่ามัน...

“...”

ไอ้คนโหลกว้างตัวยาวเป็นกึ่งก็อผู้มีเครื่องเคราบนใบหน้าที่ไม่ได้ชี้รั้วชี้เหร่นั้นเอียงคอมอง ทำยักคิ้วหลิวตากวนดินแบบไม่สำนึก
ผิดใด ๆ ทั้งสิ้น และเมื่อมันเห็นผมหนึ่งก็ก้าวขายาว ๆ เข้ามาใกล้ เสือ
สีเขียวอันเป็นสัญลักษณ์ของคณะมันทะลุเข้าตา

ไอ้ทักโน้มตัวลงมาข้างหน้า ทำเป็นจะกระซิบข้างหูจนผมต้อง
ถอยตัวออก แต่ก็ยังได้ยินคำพูดทั้งหมดนั้นอยู่ดี

“ทนายถูกอะ...กูนอนกับมึงมั่งได้รึเปล่า”

EP. 2

ອຢ່າມາຢູ່ກັບບູ!

“เฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮ” เสียงให้ร้องของพวกพละก้อง
 กังวานท่ามกลางหัวสมองที่แบล็งก์ของผม

มีรุ่นพี่ของพวกนั้นสองสามคนวิ่งออกมาลากตัวไอ้ทักพร้อม
กับเขย่าไหล่อย่างตึงตังใจ

เฮ้! นี่มันอะไรกันงะ

“อย่าขัดขาน้องผมสิครับ!” พี่ว้ากเคราะห์ของพวกเราลุกขึ้นตะโกน อีกฝั่งมีรุ่นพี่ตัวโตออกมารับหน้า

“ขอโทษนะครับคุณวิน พอดีน้องผมฉลาด”

ฮะ!? หมายความว่าพวกเรารู้แพ้เสียมไ้ทั้งก็ให้ออกมาหักหน้า
เหวอ

อ้อ...แล้วพี่ว่ากช็อวินหรือเนี่ย อี ๆ

“ไฉนคุณก๊วย ชื่อโดนดักแล้ว มีชื่อใหม่มั้ย!”

ผมส่ายหัว คิดไม่ออกแล้วอะ ไต่อววววว ชวนหลีกภัยออกจะ

ล้าลึก

หงุดหงิดจังวะ!

ผมหันไปคาดโทษไอ้ทักตัวดีที่กำลังตอกดีใจกับกลุ่มเพื่อน ก่อนที่ตัวเองจะพืดพิดกลับมา นั่งในแถว มึงนะมึง ชัดความเจตนาของกู เดียวมึงเจอดีแน่!

“คนต่อไป!!” พี่ว้ากของผมนึกก็ยังแหกปากต่อไป

“ไอ้กู ไปซื้อน้ำเป็นเพื่อนหน่อยยย!” ผมสะกิดไหล่ เพื่อนยากขณะที่มันกำลังสูมหัวอยู่กับเพื่อน ๆ ในคณะอยู่

เจ้าของชื่อละลายจากการวางแผนอย่างเกรงอกเกรงใจเพื่อน ๆ แต่ทว่าเสียงที่ตอบกลับมาไม่ได้ออกจากปากมัน

“ไยยย! ไอ้กู มึงนี่นะ ไม่คิดจะช่วยพวกกูแล้วยังชวนเพื่อนไปเถลไถลอีก!” เสียงแหลมเป็นไม้เสียบลูกชิ้นของมุรินทร์เพื่อนตุ๊ดจากเอกแพชั้นนั่นเอง ไอ้มันชอบเคลมว่าตัวเองเป็นรองประธานรุ่น (และเมียของไอ้กู) จริง ๆ มันชื่อนิลแหละ แต่ทำแนะนำตัวมันทำเป็นมุรินทร์มูตตาในแรงเงากำลังทะเลาะกันเหมือนคนเป็นไปโพลาร์แล้วตลกมาก เพื่อน ๆ เลยเรียกมันอิมูนินจนชินแล้ว

“เฮ้อ! ก็กูหิวน้ำอะ...” ผมย่นคิ้ว “ไอ้กูไม่ใช่ผัวมึงนะ ไม่ต้องห่วงขนาดนั้นก็ได้!”

“ไปซื้อเองคนเดียวไม่ได้รีง!”

“กูเหงา!”

“อ๊บบ้า! สมน้ำหน้าทีโดนทักขัดจนหน้าแหกแบบนั้น คนอย่างมึงอะมันปวกเปียก”

ผมอ้าปากค้าง อ้าว...ลามมาเรื่องนี้ได้ไง “โหงั่นอะ!”

“แต่จะว่าไปมึงก็โชคดีนะที่ได้ใกล้ชิดกับทักขนาดนั้น”

ผมหรีตามองเมียเพื่อนด้วยความง “น่าดีใจตรงไหนวะ”

“ก็ทักทั้งหล่อ นุ่นดี ดิกรี้เดือนมหา’ลัยแบบนั้นอะ ใครคุยด้วย
ก็ได้บุญยะ!”

“มึงนี่ก็เพ้อเจ้อ เดือนมหาหลงมหา’ลัยอะไรละ เค้ายังไม่ถึง
เฟรชชีไนท์เลยว้ยยย!”

มุนินตบโตะดังลั่น ลูกขึ้นมาสักหน้าผมอย่างกับว่าผมขโมยหมา
มันไป

“มึงไม่รู้อะไรซะแล้ว ทักนี้แหละที่จะเป็นเดือนมหา’ลัย เคียง
คู่กับดาวมหา’ลัยอย่างอิหยากไยแน่นอน” พูดจบมันก็ชี้ไปยังดาว
ขณะที่ยิ้มพิมพีใจรออยู่ข้างๆ แล้ว

“แหม มึงพูดไม่เกรงใจไอ้ฟิวส์เลยเนอะ” ผมเหล่ไปทางเดือน
คณะตัวเองที่แหม่งไม่สนใจเหี้ยอะไร มัวแต่ยืนอยู่กักลุ่มเพื่อนซี้เก็ก
ของมันแล้วแซวสาว ๆ จากคณะอื่นที่เดินผ่านไปมา

“หล่อแต่โง่แบบนั้นอะนะ? กูเอาเวลาเชียวไปทำมาหากิน
ดีกว่า”

“แล้วมึงแน่ใจเหรวาไอ้ทักฉลาด”

“เค้าสอบเข้าได้คะแนนเป็นที่หนึ่งของคณะพะยะ”

ผมเบะปาก อี!...ไอ้ไดโนเสาร์นั้นอะนะ เพิ่งรู้เนี่ยว่าสัตว์
ดึกดำบรรพ์ก็มีสมอง อะเมซิง ๆ

แต่เดี๋ยวนะ...

“แล้วมึงรู้ได้ไงอะ” ผมกอดอกถาม

“กูเป็นหัวหน้าแฟนคลับทักจ๊ะ”

“เป็นอะไรนะ...” ผมเงี้ยว เหมือนมะก็ได้ยินไม่ชัด

“หัวหน้าแฟนคลับ!”

“อ๊วยยย! เป็นแฟนคลับไอ้คนหน้าเหมือนทีเร็กซ์แบบนั้น

อะนะ เอาเวลาไปตามกรีดพีเป็กผลิตเหอะ”

มูนิททำเป็นเซิด “พีเป็กก็กรีดจะ อีควาย”

ว๊ว! ชี้เกียจต่อปากต่อคำกับอ๊อเมียเพื่อนนี่แล้ว ไปซื้อน้ำ
คนเดียวก็ได้วะ

“นี่ถ้ากูเอาเวลาที่คุยกับมึงไปซื้อน้ำ ปานนี้ได้อย่อยของมาเป็น
เยี่ยวหมดแล้ว”

“รู้ตัวก็ไปซะสิ”

“ไปคนเดียวได้ไชปะ” ให้อู่เงยหน้าขึ้นมามอง

“เออ เทคแคว์เมียมึงไปเหอะ”

ผมปลิกตัวออกมาจากเพื่อน ๆ ในขณะที่นั่งรวมกลุ่มกันอยู่
ในมุมหนึ่งของอาคารแปดเหลี่ยมมอเนกประสงค์ ที่นั่นอกจะมีลาน
กว้างมาก ๆ ให้ช่อกสูมแล้ว ด้านโนยังมีร้านสะดวกซื้อให้บริการอีก
ต่างหาก ซึ่งมีสองร้านตั้งอยู่ตรงข้ามกันอย่างกับต้องการจะแข่ง
กันเอง

ผมเลือกเข้าไปยังร้านที่คนน้อยเพราะช้เกียจเบียด พี่คนขาย
เป็นสาวร่างท้วมใส่แว่นดูจิตใจดี ทักทายผมตั้งแต่เปิดประตูมาได้ยัง
ไม่ถึงอิดใจเลย

“น้ำดื่มอยู่ตรงไหนครับ”

“ด้านโนเลยจ้า ตรงเข้าไปใกล้ ๆ พวกเครื่องใช้นะ”

ผมพยักหน้าขอบคุณพี่เจ้าของร้านก่อนจะเดินไปตามทางที่
เธอชี้ มีสองสาวที่ยืนเลือกซื้อขนมจ้องหน้าผมตลอดขณะที่ผมเดิน
ผ่านไป หึ! อย่าคิดว่าไม่เห็นนะสาว ๆ เดี่ยวกระโดดเข้าไปหอมแก้ม
ซะหรวอก อะจ๊าย!

เอ...กินอะไรดีน้า~

“หาอะไรอยู่เหรอก”

“แว๊กกก!”

ผมตกใจจนตัวกระตุกเพราะจู่ๆ ก็มีคนเข้ามายืนข้างๆ พร้อมกับส่งเสียง เมื่อรวบรวมสติด้วยการลูบหน้าอกปลอบใจตัวเองเสร็จ ก็เลยหันขวับไปมอง ผมเบ้าปากทันทีเมื่อเห็นว่าเป็นใคร

“เฮ้อ! มองทำไม บอกดิหาอะไร เดี่ยวเลี้ยง” ไอ้ทักยกคิ้วเหยียดมุมปากข้างหนึ่งจนสุด ถึงไม่ได้สนิท (และไม่อยากจะสนิท) แต่ดูจากท่าทางแล้วเดาได้เลยว่ามันต้องเป็นคนทีนินัยกวนตีนมาก ๆ แน่ ๆ

“บ้านกูรวย ซื้อเองได้”

“อ้อเหอ รวยขนาดไหนอะ” ไอ้คนตัวสูงกว่ากอดอก ทำทีเป็นครุ่นคิด ผมงลืนน้ำลายเมื่อเห็นว่ามันเหี้ยมท้วมตัว สกปรกชะมัด ไปด้วยกับหามารอะ “ใช่เป็นลูกเจ้าของโรงงานอาหารทะเลแช่แข็งปะ”

“มึงรู้ได้ไงอะ เป็นแฟนคลับกูเหอ”

“คนที่เขาปลื้มมึงเขาต้องรู้จักทุกคนแหละ” ไอ้ทักแยกเขี้ยวจนทำให้ผมหน้าแดง

“แล้วมึง...ปลื้มกูกับเขาด้วยหรือไง”

“อะไร กูอะนะ?” มันทำหน้าเหยเกเหมือนจะอ้วก “ให้มันน้อยๆ หน่อย กูได้ยินเพื่อนมันคุยกันต่างหาก...อยากรู้จักมันมั้ยละ”

โธ่! ผิดหวังเลยอะ ยอมรับนะว่าก็อยากกอดก่ายไอนี้เหมือนกัน แต่ขอตอนสะอาด ๆ กว่านี้นะ

“ไม่ต้องหวังดีเลย ขอขอบคุณ” ผมถอนหายใจ “ออกไปไกลๆ ได้มั้ยเนี่ย เหม็นเหี้ย...เด็กพละนี่มันจริง ๆ เล้ยยย!”

“ทำไม!” ผมอ้าปากค้างเมื่อมันใช้แขนเท้าประตู่ตู้แช่เย็นทำให้ผมเปิดมันไม่ได้ “เด็กพละมันทำไม พวกเด็กสินกำเขาชอบดูถูกคน

อินกันเหรอ!”

“มึงจะเสียงดังทำไมเนี่ยยย!” ผมมองซ้ายมองขวา ทำไม้
ทำมือให้มันพูดเบา ๆ

“ก็ตอบกูมาดิ เด็กพละมันทำไม” มันเขยิบเข้ามาใกล้

“ไม่มีอะไร กูแค่บ่นเฉย ๆ”

ไอ้ทักมองตาขวาง น่ากลัวเชีย ๆ หน้ามันคมก็จริงนะ แต่ชอบ
มันตอนกวนตีนมากกว่า ตอนเดือดแบบนี้แหม่งโคตรจะชนลูก

“แล้วไป” มันถอยออกจากระยะอันตราย “เร็ว หยิบมา จะกิน
อะไรเดียวเลี้ยง”

“เลี้ยงกูเพื่อ?”

“จะได้พูดให้คนอื่นฟังว่ากูได้ซื้อน้ำให้น้องกึ่งคนดัง” มันยิ้ม
กว้าง

“จะ...จะบ้าเหอะ!”

“มึงเชื่อกูหรือไง กูแค่จะปลอบใจที่หักหน้ามึงไว้!”

อ้าว! แล้วไป...

ผมถอนหายใจอีกรอบ วันนี้ถอนหายใจจนลมจะหมดปอด
แล้วมั้ง อีกเดี๋ยวคงหัวฟาดพื้น

“แล้วไม่ต้องมาเรียกกูว่าน้องก็ได้นะ มึงกับกูก็เรียนปีเดียวกัน
ปะ”

“มึงไม่รู้หรอว่าคนอื่นเขาเรียกมึงน้องกึ่งกันหมดแล้ว ตามท่า
แนะนำตัวของมึงนั่นแหละ” มันทำเป็นยกการ์ดพร้อมกับเดินแบบที่
ผมทำตอนแนะนำตัว

“จริงเหรอ...”

“เออดี น้องกึ่งน่ารัก ใครไม่รักก็บ้าแล้วใช้มั้ยล่ะ” มันล้อ
“บอกเลย มึงได้รักหลายเข็มแน่ คนต่อคิวเพียบ”

หืม รักหลาย...อะไรนะ

“อายจัง” ผมพูดลอยๆ ทำเป็นลืมๆ สิ่งที่ได้ยินแล้วเอ๋อไป
เปิดตู้แช่เย็นเพื่อจะหยิบโค้กซีโร่ออกมา

“หยิบมาอีกขวด”

“หะ...หา!”

“งบบ้าอะไร หยิบมาอีกขวด”

ผมพยักหน้าหงิกๆ แล้วหยิบโค้กซีโร่ออกมาอีกขวด แล้วยื่น
ให้มันอย่างงงๆ

“ขอบใจ” มันแยกเขี้ยว จากนั้นก็ใช้นิ้วคืบปากโค้กทั้งสองขวด
ไปยังเคาน์เตอร์

อะ...อ้าว! มันเอาของผมไปทำไมอ่า

“พละสวัสดิ์ครับ” ไอ้ทักยกมือไหว้เมื่อวางของให้พี่เจ้าของร้าน
คิดเงิน

“เด็กพละเสื่อเขี้ยวนี้น่ารักจัง มือไม้อ่อนทักทายกันทุกคนเลย”
เธอยิ้มพร้อมกับหยิบขวดสีดำแดงทั้งสองใส่ถุง

“แน่นอนอยู่แล้วครับ แต่ผมคงน่ารักไม่เท่าเด็กสินกำพราก
โดยเฉพาะคนนี้” มันชี้มาที่ผม ซึ่งยืนเอ๋ออยู่ข้างๆ มันตอนที่ยืนกำลัง
สนทนา

อยู่ๆ โดนขายเขี่ยย!

“หนูหน้าตาน่ารักจัง ขาวจืดหน้าคมอย่างกับหนุ่มฮองกงเลย
ชื่ออะไรครับ” พี่เจ้าของร้านมองหน้า

“เออ...ก๊วงครับ” ผมบอก หันไปทางไอ้ทักอย่างงงๆ พร้อมกับ
สงสัยว่ามันจะแนะนำตัวให้ทำไม แต่กลับพบว่ามันกำลังทำเป็นกวน
ตีนด้วยการล้อทำแนะนำตัว ‘น้องก๊วงน่ารัก ใครไม่รักก็บ้าแล้ว’ อีก
ครั้ง

ไ้อ้บ้าเอ๊ย!

“พี่ชื่อชมพูนะจ๊ะ มาร้านพี่บ่อยๆ นะ”

“ได้เลยครับ” ผมยกมือไหว้

“เดินตามมาสិន้องกั๋ง จะอยู่ในนี้อีกนานมั๊ยอะ!” ไ้อ้ทักเอี้ยวตัวมามอง เพิ่งสังเกตว่ามันอยู่ตรงประตูแล้ว งูงได้ก่กหูหิ้วไว้บนป่าวัวจริงวู๋ย เดินไปตั้งแต่ตอนไหน

“พละเรียกแถว!”

ยังไม่ทันที่จะเอือมมือไปสะกิดเพื่อเอาไค้ก พวกรุ่นพี่คณะพละก็เรียกรวมพลซะก่อน ไ้อ้ทักรีบวิ่งแจ้นไปเข้าแถวปล่อยให้นิ้วชี้ผมตั้งค่างไว้เหมือนกำลังจะจิ้มไอแพดที่มองไม่เห็น

เฮ้อ!

“ไ้อ้ทัก! ไค้กกู!!!” ผมตะโกนดังลั่นไปทั่วอาคาร ไ้อ้พวกรุ่นพี่เสื้อเขียวที่กำลังปั่นหน้าโหดตกใจไปตามๆ กัน

ผมเดินดุ่มๆ เข้าไปอย่างไมเกรงกลัว ไม่ได้นะ วันนี้ผมต้องได้กินไค้กสิ!

“มีอะไรรับน้อง” รุ่นพี่คณะเสื้อเขียวคนหนึ่งเดินเข้ามาถามไถ่

“ไ้อ้ทักมันไม่ให้ไค้กผมอะ!”

“หุ้ยยยยยยยยยยยยยยยยยยย!”

หนุ่มๆ สาวๆ ชาวพละในแถวห่อปากร้องออกมาพร้อมกันเหมือนฝูงผึ้ง ส่วนไ้อ้ทักตัวดิกลบยี้มแห้งๆ เหมือนว่ามันเพิ่งนึกขึ้นมาได้

“อ้าวไ้อ้ทัก มิงขโมยน้ำเขาไปทำไมวะ!” พวกรุ่นพี่หัวเราะกันอย่างครื้นเครง “เอาไปคืนเขา!”

เจ้าของชื่อเดินออกมาจากแถว มันเกาหัวแกรกๆ ก่อนจะหยิบไค้กในถุงออกมาให้หนึ่งขวด ทำทีเป็นตลกกลบเกลื่อนด้วยการ

หัวเราะ แต่ผมนี่สิ จ้องมันตาขวางจนลูกตาจะหลุดออกมาจากเบ้า
อยู่แล้ว

“โทษที ภูลิม”

“เหอะ!” ผมเบ้าปาก ตั้งใจจะเดินกลับคณะแต่รุ่นพี่ของมันดึง
ตัวไว้ซะก่อน

“น้องพี่โมยน้ำจากน้องเหรอครับ”

“เปล่าอะ มันบอกว่าจะเลี้ยงแต่เดินหนีมาเฉย”

“หุยยยยยยยยยยยยยยยยยย!”

ร้องอะไรของพวกมันอีกแล้ว เด็กพละพวกนี้ถูกเลี้ยงมมายังไ
วะเนี่ย

“เฮ้อ! แล้วมันซื้อให้น้องทำไมอะ...ไอ้ทัก มึงจิบน้องเขาเหรอ!”

ประโยคหลังรุ่นพี่ตั้งใจถามเด็กของตัวเอง

“เปล่าครับ! อยากจะขอโทษ!!!” มันว่า ตอบเสียงดังจะฉาน
ด้วยโทนทุ้มต่ำตามอัตลักษณ์ของคณะมัน

“หุยยยยยยยยยยยยยยยยยย!”

โอเค คราวนี้กูไม่ทนละ

“ถ้า ‘หุย’ อีกที เราจะเอาไค้กาสาดทุกคนเป็นฝนเทียมละนะ”
ผมเท้าเอวจ้องไปยังพวกที่นั่ง พวกนั้นเงิบกิริบทันที

“โหดจังครับน้อง” รุ่นพี่คนเดิมทำเป็นยิ้ม ๆ “อ๊ะไอ้ทัก! มึงจะ
ขอโทษเขาก็เอาเลย พุดให้พวกกูได้ยินด้วย!”

ไอ้ทักยิ้มมุมปากมาให้

“ขอโทษนะครับ ขอโทษที่หักหน้า ทีหลังผมจะไม่ทำอีกแล้ว!”

คราวนี้ไม่มีเสียงหุย มีแต่ผมเองที่หน้าร้อนฉ่า มันจะครับกับ
ผมทำไม ชนลูกกก

“ไม่เป็นไร!” ผมกระแทกเสียง ตั้งใจจะเดินหนีไปแต่เสียงรุ่นพี่

คนนั้นก็ดึงมาอีกครั้ง

“อ้าวไม่พูดอะไรกับน้องพี่บ้างเหรอ!”

ผมหมุนตัว จ้องหน้าไอ้เสื้อแขนกุดสีเขียวหน้าไดโนเสาร์นั้น
แบบตาไม่กะพริบ

“อย่ามายุ่งกับกู!”

กว่าคณะเราจะแยกย้ายก็เกือบค่ำแล้ว ผมเลยมานั่งซุก
อยู่ในห้องของไอ้ผู้สั๊กพัก พบว่ารูมเมทของมันมีแต่คนนิสัยดี ทั้ง
หนุ่มเศรษฐศาสตร์ หนุ่มแว่นพูดจาดีจากวิศวะ รุ่นพี่ชอบเล่นตลก
หน้าตายจากคณะเภสัช เพิ่งรู้เหมือนกันว่าคณะนี้ต้องเรียนที่นี้ทุกปี
พี่เขาบอกว่าเลือกจะอยู่หอในเพราะสบายใจและมันถูก เพื่อนๆ หนี
ไปอยู่หอนอกหลั้ม.กันหมด ทุกคนน่ารัก ไอ้ผู้มันดูท่าทีผมไม่วางตา
แต่เสียใจ...ยังไงในห้องนี้ก็ไม่มีใครเข้าตาสักกะคน

“มี กูไปนอนละ ง่วง” ผมโบกมือลาทุกคนในห้อง พร้อมกับ
เดินสะลึมสะลือพาตัวเองขึ้นบันได้ไปชั้นสาม

อาคารหอพักมีบันไดอยู่ตรงกลาง ด้านซ้ายขวาเป็นห้องพัก
เรียงรายกันไปตลอดทาง ทางนี้ไฟที่สุดทางเดินของทั้งสองฝั่งมี
ระเบียงเอาไว้รับลมดูวิวข้างนอกด้วย นับว่าเป็นเรื่องน่าเสียดายที่
ไอ้พวกชั้นหนึ่งอย่างห้องไอ้ผู้ไม่มีโอกาสได้เซยชม

ผมหรีตามองเมื่อเดินเลี้ยวขวาไปแล้วเห็นใครบางคนอยู่ที่สุด
ทางเดิน รูปร่างสูงยาวอย่างกับเปรตจนตอนแรกนึกว่าเป็นผี แต่พอ
เดินเข้าไปใกล้กลับพบว่าไอ้ทักที่เพิ่งออกมาจากห้องอาบน้ำรวม
ถึงจะใส่เสื้อผ้าแล้วแต่น้ำประปายังเป็นเม็ด ๆ อยู่บนคอและหน้ามัน
อยู่เลย ทำให้ไม่เข็ดให้แห้งก่อนออกมาวะ ชกมกจริง ๆ

ไอ้ทักยิ้มกว้างแบบกวน ๆ ทันทีเมื่อเห็นผม

แต่สิ่งที่มันกำลังจะทำนี่สิ เล่นเอาผมงงหนัก

“มึงจะเข้าห้องกุหาไม” ผมร้องเมื่อมันเห็นมันจับลูกบิดประตู
ห้อง 319

มันไม่ตอบ แค่อັกไหล่แบบไม่แคร์แทรกตัวเข้าช่องประตูไป

ผมพุ่งตัวเข้าไปอย่างรวดเร็ว เห็นไอ้ทักโยนของอาบนํ้าทุก
อย่างไว้บนโต๊ะอ่านหนังสือ (โอเคผมจะไม่ใช้โต๊ะตัวนี้) จากนั้นก็ถลา
ตัวกระโดดขึ้นไปบนเตียง ซึ่งมีปราโมทย์รุ่มเมทหนุ่มจืดกำลังถือจอย
เกมจตจ่ออยู่กับหน้าจอทีวีที่น่าจะพกมาเอง เพราะผมจำได้ว่าที่นี่
ไม่มีเครื่องใช้ไฟฟ้าให้

“อ้าวกั๋ง สวัสดิ์ดีครับ” รุ่มเมทเงยหน้ามาทักทาย

“ลงทุนเอาเกมเพลย์มาเลยหรอ” ผมเลิกคิ้วถาม

“ฮือ เราติดเกม แต่ถ้าเสียงดังบอกได้นะ ถ้ากั๋งจะนอนเดียว
เราเลิกเล่น”

“อื้อยยะ! ไม่เป็นไร เราซิลล์ๆ น้องเราที่บ้านเสียงดังกว่าอีก
ขนาดอยู่คนละห้องกันอะนะ” ผมตั้งใจจะคุยกับแค่มิทยเท่านั้น
ไม่ได้สนใจคนข้างๆ

“ไม่เห็นจะชวนกุคุยบ้างเลย”

นั่นะ ขาดคำชะที่ไหน

ผมเอียงคอมองไอ้คนที่พูดอย่างหมั่นไส้

“นี่กะจะมานอนห้องนี้เลยหรอไง”

“ไม่นอนร้อกกก!” ไอ้ทักลอยหน้าลอยตา “เดี๋ยวคนแถวนี้
รำคาญ”

“รู้ตัวก็ดี” ผมยิ้ม เลิกสนใจคนตรงหน้าและหันไปรื้อข้าวของ
ออกจากกระเป๋าแทน แต่เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเตียงของมิทยมันกว้างขึ้น
ผิดปกติ “สรุปอีกสองคนไม่มาหรอมิทย ถึงเอาอีกเตียงมาชิดกัน

แบบนั้น”

“เออ จะบอกอยู่พอดีที่เราไปถามฝ่ายอาครมาแล้ว เหมือน
พวกเราเป็นเศษ เราคงได้อยู่กันแค่สองคน”

“โอ้โฮ! ก็ดีอะสิ จันเราเอาเตี้ยมาซิดกันบ้างดีกว่า”

ผมไม่รอช้าเข้าไปลากเตี้ยว่างอีกฝั่งหมายว่าจะเอามาซิดแล้ว
ทำเป็นคิงไซซ์ แต่ว่า...

ฮีบ!

โหยยย! ทำไมมันหนักขนาดนี้อะ

ฮีบบบบบบบบบบบบบบบ

“จะรอดมั๊วะนะ” ไอ้ทักเอ๋ยมาลอยๆ พอผมหันไปมองมัน
ยังจ้องเกมฟุตบอลบนหน้าจออยู่เลย นี่มันแอบมองผมตลอดเวลา
เลยหรือไงเล่า!

“มึงจะทำไม”

“เฮ้อ!” ไอ้ทักกดพอสเกมก่อนจะเด็งตัวขึ้นเดินตรงเข้ามาหา
ทำเอาโมทย์เอ๋อหนัก คงกำลังได้จังหวะจะยิงประตูแน่ๆ

“หลบ” มันสั่ง ผมรีบย้ายตัวไปอีกทาง

จากนั้นไอ้ทักก็ลากเตี้ยเหล็กออกมาด้วยมือข้างเดียว แถม
ยังช่วยดันเข้ามาซิดให้อีกต่างหาก พอเสร็จเรียบร้อยแล้วมันทำเป็น
จ้องหน้าผมนิ่งๆ

“ขอบคุณสักคำสิ”

“เออ ขอใบใจ!” ผมกอดอก

“หี!” ไอ้เด็กพละแยกเขี้ยว “จะจัดที่นอนไปทำไมวะ มึงจะได้
นอนที่นี้บ้างหรือเปล่าก็ยังไม่รู้”

“อย่ายุ่งดี”

“เฮ้อ! ก็พูดความจริง”

“คุยอะไรกันเหรออ” โมทย์ส่งเสียง

“เปล่า” คนตรงหน้าชี้นิ้วบอกเพื่อน “ระวังนะไอ้โมทย์ กูว่าเทอมนี้มึงมีสิทธิ์ได้นอนคนเดียววะ”

“อ้าวทำไมอะ กูไม่ชอบเราเหรออ” หนุ่มจืดคนเดียวในห้องทำหน้าหงอย โถ่ลูกกกก

“จะบ้าเหอะ!” ผมโบกมือ “ไอ้เนี้ยมันก็พูดไปเรื่อยแหละ”

“อ้อ...”

“กูจะคอยดูแล้วกันนะน้องกู” ไอ้ทักยังคงกวนไม่เลิก

“นี่พูดให้มันดี ๆ หน่อย” ผมกระซิบเพราะกลัวรวมเมทจะได้ยิน

“กูไม่ได้โหยหาขนาดนั้นนะ ไม่ได้เป็นมาลาเรียไฉยย!”

“ชะ!? เป็นอะไรนะ” ไอ้ทักเหลืออกตา

“ก็...โรคขาดไม่ได้ไงล่ะ”

พูดผิดตรงไหน...

“นั่นมันฮิสทีเรียมั้ยครับ” ไอ้ทักยันคิ้ว คงเห็นผมโง่ชะเต็ม

ประดา

“เฮอ นั่นแหละ กูไม่ได้แรดถึงขนาดนั้นสักหน่อย” ผมส่ายหน้ากลบเกลื่อน

“อ้าว! ยอมรับเหรออว่าแรด”

“ด่าตัวเองก่อนที่มึงจะใช้คำนี้ด่ากูไง” ผมจี๋ปาก “ถึงตามึงหลบไปได้แล้ว กูจะจัดของ”

“ต้องให้ช่วยอีกปะ”

“ไม่ต้อง! ไปเล่นเกมกับเพื่อนมึงโน่น”

ผมมองตามหลังไอ้คนพูดมากที่กระโดดไปนอนคว่ำบนเตียงอีกครั้ง

ในเวลาไม่ถึงสิบนาที เติงนอนของผมนักถูกแรมมิตด้วยสี

เหลือไม่ต่างจากเสื้อที่ผมใส่อยู่ตอนนี้ น้องลูกเจี๊ยบจากการ์ตูน
ญี่ปุ่นชื่อดังเป็นลวดลายที่เห็นแล้วน่ารักน่าอนที่สุด แอมผมเอา
‘ปีเตอร์’ ตุ๊กตาผ้าตัวเท่าคนติดมาด้วย เพื่อเวลาไหนลูกเจี๊ยบอยาก
กอดคนขึ้นมากลางดึกจะได้มีที่ลงใจละ อี้ๆ อี้ๆ อี้ๆ ไครโรคิด
เลยกู

เออละ ทีนี้ก็อาบน้ำ จัดข้าวของจนเห้งออออกหมดแล้ว นี่
ขนาดแอร์ก็เย็นนะ ไม่ได้ช่วยอะไรเลยยย!

“มึงชอบสีเหลืองหรอ” ไอ้ทักเงยหน้าขึ้นมาจากจอทีวีโดยยัง
มีจอยอยู่ในมือ ส่วนปราโมทย์คงไม่ไหว เพราะรายนั้นสลบคาเตียง
ไปแล้ว

“เออ มีปัญหาอะไรปะ”

“เปล่า ก็แค่ถามดู...มึงนี่เห็นกูเป็นจอมหาเรื่องหรือไง” มั่นกด
ปิดทีวี ลูกขึ้นมาเก็บข้าวของตัวเองที่วางไว้บนโต๊ะอ่านหนังสือขึ้นมา
ถือ

“ก็จริงปะละ มึงชอบแก้มกูอะ ถึงไม่มีรุ่นพี่เสียมก็เหอะ”

“จะด่าสันดานกูว่าไง?” ไอ้ทักเลิกคิ้ว

“กูยังไม่ได้พูดเลยนะ” ผมยิ้มมุมปาก แต่ก็นึกขึ้นได้ว่ามันจะ
ถามไปทำไม “แล้วมึงจะสนใจทำไมว่ากูชอบสีอะไร”

“หึ!” ไอ้เด็กพละเดินเข้ามาใกล้ กลิ่นหอมอ่อนๆ แบบ
สปอร์ตๆ จากสบู่เหลวยี่ห้อดังยังติดตัวอยู่เลย “ก็มันไม่มีในประวัติ
มึงไง”

“ฮะ!?” ผมตาโต “ประวัติอะไรอะ”

“อย่ารู้เลย” ไอ้ทักเดินไปจับลูกบิดประตู แต่ก็ไม่วายเอี้ยวตัว
มามอง “เอาเป็นว่านี่กูจะเป็นคนแรกที่รู้ว่ามึงชอบสีเหลืองแล้วกัน”

“หา!?”

มันไม่สามารถทำให้ผมหายสงสัยได้ เพราะตัวมันได้อันตรธาน
ไปจากห้องแล้วเรียบร้อย

อะไรวะ สรุปมันเป็นแฟนคลับผมจริงๆ ใช่มั้ยเนี่ย

เหอะ! แต่อย่าหวังจะให้ยาก คนอย่างมึงอยู่นอกสายตา
แคทรียา อิงลิชมากเลยจะบอกให้อั้ทัก

โถ! แล้วมาทำเป็นเพื่อนซงเพื่อนชอบ แหมम्म...ไม่ใช่เด็ก
ประถมกันแล้วนะโว้ย! ก๊วๆ หน้าไม่อายยย

EP. 3

ออกจะจ๊วๆ แต่ก็โอเค

ปัง! ปัง! ปัง! ปัง!

“ไฉ้ยยยยย!” ผมร้องออกมาเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตู ก่อน
จะตะลึงสละมือหยิบโทรศัพท์บนหัวเตียงขึ้นมาดูเวลา ใ้บ้า นี่มัน
ตีห้าครึ่งเองนะไฉ้ยยยยย!

“ไอ้สัสโมทย์ ออกมาวิ่งเร็ว!”

ปัง! ปัง! ปัง! ปัง!

“เคาะอะไรนักหนาอะ!” ผมตัดสินใจตลบผ้าห่มแล้วลุกขึ้นไป
เปิดประตู

“ไฉ้ยยยยย!” ไอ้ทักที่ยกมือค้างไว้สะดุ้งโหยง

“ตกใจบ้าอะไรของมึง”

“ทำไมหน้ามึงยังป๊ออยู่นั่นอะ” มันทำเป็นสำรวจ แล้วจู่ๆ
มันก็ยิ้มออกมา การเอียงคอกวนๆ แบบนั้นมันช่างดูคุกคามชะมัด
เลย “โอ้โห! บุญของกูแท้ๆ ที่เห็นกึ่งคนดังตอนตื่นนอน”

ผมลูบไล้ใบหน้าเพื่อจะปลุกให้ตัวเองสดชื่น เอ๊ะ! หรือเพราะ

เงินอะ...

“ก็กูชอบนอนกว่า!” ผมทำเป็นสะบัดหัว จะไม่ให้อีกฝ่ายเห็นหน้าซัดๆ อีกแล้ว แม่่งง เดียวโดนแซวอีก

“อย่างกับกบ”

“ฮะ!?”

“หน้ามึงอะ อย่างกับกบ”

“หน้ากูเหี้ยเหร่อ” ผมหรีตา

“เปล่า หน้ามึงบวม แก้มก็ห้อย อย่างกับกบ”

“เฮ้อ! แล้วมันดีหรือไม่ดีกับอกกูเซ่” ผมอ้าปากหา “แล้วเป็นบ้าอะไรมาเคาะประตูเวลานี้ฮะ!? เสียอารมณ์หมด กูจะตื่นเวลานี้ตอนมีอารมณ์ใส่บาตรเท่านั้นจำไว้!”

“พวกพละเค้าต้องวิ่งกันทุกเช้าไว้ย!”

“เจริญ แปลว่าทั้งเทอมกูจะต้องตื่นเพราะเสียงเคาะประตูของพวกมึงไซ้มัย” ฮือออ อยากจะร้องไห้

“มาแล้วๆๆ” ปราโมทย์วิ่งออกมาจากกระเบื้อง ตัวนี้เหม็นบูห์หึ่ง

“พ่อมาตามแล้วโมทย์ โรงเรียนเลิกแล้ว” ผมหันไปบอกกรมเมท ขณะที่ต้องประคองตัวเองกับกรอบประตูเพราะตาเริ่มจะปิดอีกแล้ว ง่วงงงงง

“ไอ้ทักทำกั๊งตื่นเหร่อ เฮ้ยยย! เราขอโทษ” โมทย์หน้าเสีย

“ไม่เป็นไรๆ ไว้วันไหนทนไม่ได้แล้วจะบอก” ผมโบกมือส่ง

“งั้นเราจะรีบตื่นก่อนเวลา จะได้ไม่มีเพื่อนมาตามให้ลำบากกั๊งอีก”

“อือ งั้นก็รีบกวาดด้วยแล้วกัน”

กรมเมทหนุ่มจืดของผมหันไปทางเพื่อนตัวเอง

“มึงรอแป๊บนะทัก ขอไปเข้าห้องน้ำก่อน” จากนั้นก็แทรกตัวออกไปโดยมีเสียงตะโกนไล่หลัง

“เร็ว ๆ นะมึง ช้าแล้วยังชี้แตกอีก” ไอ้ทักหันกลับมาหาผมบ้าง มันกดดอกแล้วพยักพยิดให้ผมเข้าไปในห้อง มาดแม่งอย่างกะไค้ชทิมชาติ “เข้าไปนอนต่อดิ”

“มึงก็อย่าขวางสิวะ” ผมพยายามจะปิดประตูแต่ติดที่มันเอามาขัดไว้

“เดี๋ยวกูปิดให้ เผื่อโมทย์มันลืมนะ” พุดจบไอ้ทักก็ชูนิ้วชี้ “ไปนอน”

“เป็นพ่อเหรอมาสั่งอะ”

ผมส่ายหัว ชี้เกียจต่อล้อต่อเถียงเต็มทนละ เปลืองแคลอรีซะมัด

ผมหมุนตัวกระโดดขึ้นไปบนเตียงอีกครั้ง แต่ไม่ทันจะได้หลับตาก็ต้องยกตัวขึ้นมามอง เพราะไอ้ทักมันเดินเดินตามเข้ามาในห้องด้วย ประตูก็ไม่ปิด กะจะให้ยุ่งหอบผมไปเป็นอาหารเลยหรือไง

“ตามมาเพื่อ?”

“แอร์เย็น” ไอ้เด็กพละลั้งกระเป๋ากางเกงขาสั้น ทำเป็นมอมนั้นมอมนี่ไปเรื่อย

“ออกไปได้แล้ววรววไอ้ทัก เลิกแกล้งกูสักที กูจะนอนนนน”

“อะไรอีกละ กูยังไม่ได้ทำอะไรมึงเลย หรืออยากให้เห็นแก?” มันเดินเข้ามามีมน่ากลัว ๆ อยู่ปลายเตียง ผมสังเกตเห็นว่ามีมือของมันจับอยู่ที่เหล็ก จัดการเขย่าจนหัวของผมสั่นตึกตักไม่เป็นอันนอน

“โอ้ยยย!”

“ไหน ๆ อยากรู้ให้แกล้งไม่ใช่ไง!” มันว่า มีอัยยังไม่ยอมหยุด

“ไอ้ทักไวยยยยย! กูตื่นเต็มตาแล้วเนี่ยยย” ผมลุกขึ้นมานั่ง
ขัดสมาธิจ้องมัน ไม่นั่งไม่นอนแหม่แล้วไอ้สลัด!

“หึ..” ไอ้คนแกลังกลับไม่รู้รู้สึกผิดใด ๆ ทั้งสิ้น แถมยังหัวเราะ
เยาะทำหน้าทำตากวนตีนชวนประทับบาทาสุด ๆ อีกตะหาก

“ไอ้ทักกูมาแล้ว!” เสียงโมทย์ดังขึ้นมาขัดการประกาศสงคราม
ไว้ชะก่อน

“ไปแล้วนะจ๊ะ” ไอ้คนถูกเรียกโบกไม้โบกมือ แหมดีหน้าเศร้า
แบบเฟค ๆ ใส่อีกต่างหาก

“จะไปไหนก็ไปเลย จะบอกเพื่อ?” ผมหยิบหมอนขึ้นมาทำท่า
จะขว้าง แต่...

“อู๊ย! จะว่าไปผ้าปูที่นอนลายน่ารักดีนะ” ไอ้ทักใช้เข้าเกยขึ้น
มาบนเตียง ทำให้ผมได้กลิ่นสปอร์ต ๆ ประจำตัวมันเต็ม ๆ มันมาอยู่
ข้างเตียงตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ยยยยย

“...”

“ไ่ว่ว่าง ๆ มานอนด้วยนะกบ” แม้อยู่ ๆ จะรู้สึกตึง ๆ ในใจตอน
ที่มันยืมแยกเขี้ยวจนตาหิแบบนี่ แต่พอมันพูดเท่านั้นแหละ สติผม
ขาดผึง!

ปึก!

“อึ้ยยย! ดังกู!” ไอ้เด็กพละร้องลั่นเมื่อโดนหมอนสีเหลืองฟาด
ให้ที่หน้าอย่างแรง

“กูช็อกกู้งไวยยยยยยยยยยย!”

“โห!...เล่นแรงวะสลัด” คนโดนฟาดยังคงจับจมูกโอดโอย

“เจ็บจริงเหรอะ...” ผมเริ่มกังวลละ ทำลูกเค้าเสียโฉมจะชวย
เอาได้ออ อ งงงงงง

หมับ!

“เฮ้ยยยยยย!” ผมสะดุ้งเพราะจู่ๆ มันก็ล็อกข้อมือผมไว้

“ฝากไว้ก่อน ถ้าชอบแบบนี้คราวหน้าจะได้เล่นแรงๆ” อ้าววว!
นี่มันแก้งเจ็บบเหอ โอ้ยยยยย! เด็กการแสดงยอมแพ้ ไร้ทักมึง
มันเจ้าเล่ห์มากกกก เชื่อไม่ได้เลย!

“ไปไหนก็ไปปะมึงอะ”

“หิ!” มันปล่อยมือ “นั่นอะไรอะ”

ผมมองไปตามนิ้วที่มันชี้

“ลูกชาย” ผมคว้าตุ๊กตาไซส์เท่าคนที่คิดว่าหน้าอยู่ขึ้นมากอด
“ชื่อปีเตอร์”

ไอ้ทักหน้าเหวอขณะที่ผมลูบไล้ผมสีทองของตุ๊กตาในอ้อม
กอดไปมา

“มึงนี่มันโรคจิต”

“งั้นก็อย่ามาอยู่กับกูดิ”

“ไม่ได้ ใจมันชอบแล้ว ดิด...”

“พูดบ้าอะไร!” ผมทำท่าจะฟาดอีกรอบ มาขงมาชอบ มาต่ง
มาติดอะไร เพ้อเจ้อ!

“ไปละนะ”

“เอออออออออ” ผมทำท่าจะขว้างหมอน ไอ้ทักมันเลยรีบ
วิ่งแจ้นออกจากห้องไป ปิดประตูชะงัดลั่น

แฮม ถ้าอยากจะนอนกับกู มึงช่วยเรียกชื่อกูให้ถูกต้องก่อน
เหอะไอ้ทัก! แถมมาว่าผมโรคจิตอีก มันใช้ได้ชะที่ไหนกันเล่า

“เนอะลูก” ผมจับแก้มปีเตอร์ที่นอนพาดอยู่ในอ้อมกอด “พ่อ
ไม่ได้โรคจิตหรอกเนอะ”

ปีเตอร์ยังคงนั่ง ยิ้มแป้นถึงใบหูอย่างที่เคยเป็นอยู่ทุกวัน

แนลิ ก็มันเป็นตุ๊กตานี้หว่า

“หรือว่าโรคจิตจริงวะ...”

เมื่อวานเรามีเวลาวางหนึ่งวัน ก่อนที่จะถึงเทศกาล
ปฐมนิเทศยาวทั้งสัปดาห์และจบด้วยเฟรชชีไนท์ซึ่งจะจัดในวัน
อาทิตย์ และสัปดาห์ถัดไปหลังจากนั้นจะเปิดภาคเรียนแบบจริงจัง ๆ สักที

วันนี้เป็นคิวของการทำกิจกรรมตะลุยฐานต่าง ๆ พวกคณะ
อื่น ๆ สนุกกันมาก แต่สำหรับเด็กลินก้าที่รักสวอร์กงามแล้ว มันไม่
ต่างอะไรกับการทรมานร่างกายเลยครับ น่าเบื่อโคตร ๆ แถมจัดกลุ่ม
แบบคณะคณะอีกตะหาก ทำให้ไม่มีเพื่อนให้คุยด้วยเท่าไร เหนง
จะตายยยยย

“ว้ายยย! อย่าสาदन้าสิคะ!”

โอเค...ละเว้นไว้คนนึง มุนินดูท่าจะมีความสุขมาก ๆ ที่ทำ
กิจกรรมแบบนี้ พวกรุ่นพี่ผู้ชายที่เฝ้าตามฐานคงจะเป็นสิ่งที่มัน
โปรดปรานมากเลยทีเดียว ยิ้มชะเคลิ้มเชียว หมั่นได้!

“น้องกั๋ง!” เสียงหนึ่งเรียกผมขณะที่กำลังต่อคิวเข้าแถวเพื่อจะ
เล่นฐานสะพานเชือก ซึ่งต้องข้ามบึงขนาดใหญ่และมันมีสีไม้ได้นำ
ลงไปว่ายน้ำเล่นเลย ให้ตายเหอะ!

“อ้าวพี่เก่ง!” ผมยิ้มร่าเมื่อเห็นว่าคนนั้นคือใคร รุ่นพี่คณะวิทย์
ที่เจอตอนอยู่กรุงเทพฯ นี่เอง

“เป็นไงบ้าง ไม่ติดต่อพี่บ้างเลย”

“ก็โอเคดีนะพี่”

เอ...จะตอบไงดีอะ ผมเป็นพวกไม่ค่อยอยากกลับไปคุยกับ
คนที่เคยนอนด้วยเท่าไรนะสิ มันแปลก ๆ อะ

“พวกเพื่อน ๆ พี่มันให้ขนมมาอะ” พี่เก่งชูถุงขนาดใหญ่ขึ้นมา

ไชว์ ข้างในมีของกินเล่นเยอะจนถุงเต่งเลยทีเดียวนะ

“โห!...เขาเอามาให้กูกันทำไมอะ”

“อ้าว!” พี่เก่งส่ายหัว “ก็พวกมันปลื้มกั๊ง”

“อ่า...” ผมชะงักเข้าไปในถุงเพื่อดูว่ามีขนมอะไรบ้าง จะมีแอลพีมัยอะ อยากกินช็อกโกแลต

“รับไปสิ”

“แล้วในนี้มีของพี่หรือเปล่าครับ” ผมยิ้มหวาน

“ไม่มีหรอก” พี่เก่งยิ้มกลับมาเหมือนกัน “พี่ไม่ค่อยเหมือนคนอื่น พี่เหนือกว่าพวกนั้นหลายระดับแล้ว”

ทันทีที่พี่เก่งพูดจบ ผมก็ก้มหน้างุดเพราะความเขิน อ้อยยย! รู้สึกว่าจะหมายถึงอะไร ดินะเนี่ยที่พูดเบา ๆ เดียวคนอื่นได้ยินหมด

“จ้ะผมฝากไว้กับพี่ก่อนนะ เดี่ยวผมมาเอา”

“ถ้าจ้ะยินดีเลย” พี่เก่งลดถุงนั้นลงข้างตัว “สนุกมั๊ยวันนี้”

“อืม...เหนื่อยอะ ว่างด้วย อยากจะนอนมาก ๆ เลย” ผมบอก

“ไปนั่งพักตรงนั้นมัยละ” พี่เก่งผายมือไปยังพวกอ่อนแอที่เป็นลมทำหน้าโอดโอยอยู่ในเต็นท์พยาบาล

“ไม่เป็นไรอะพี่ หมดนี้ก็ฐานสุดท้ายละ”

“เก่งมาก...จ้ะพี่ไปดูน้อง ๆ ก่อนนะ” พี่เก่งโค้งหัวให้ผมทีหนึ่ง ก่อนจะเดินแยกไป

“เก่งมากกก!” เสียงกระแฉะกระแหนดังอยู่ด้านหลัง ผมแบ่ปากพร้อมกับหันไปเห็นไอ้ทักที่ยืนเท้าเอวทำปากยื่นปากยาวอยู่ด้านหลัง

มันโผล่มาจากไหนวะเนี่ยยยยย

“สาระแนนั่น” ผมกอดอก

“แฟนคลับมึงเหวอ”

“รู้ดี!”

“อ้าว! ก็เขายืมเป็นเวลาคุยกับมึงแบบนั้นอะ ไม่เมาเนื้อก็คือหลงมึงหัวปักหัวปำชัด ๆ เอ๊ะ!...หรือว่าคนนี่จริงจัง จะคบเป็นแฟนเลยจ้ะ?”

“จะยังงั้นมันก็เป็นเรื่องส่วนตัวมัยเล้า!”

“ทีหลังก็อย่าประเจิดประเจ้อสิ” มันว่า เลิกคิ้วให้ข้างหนึ่ง “อย่าบอกนะ ว่ามึงนอนกับคนนี่แล้ว?”

โธ้ยยย! กุละซี่เกียจอธิบาย

“เออ!” ผมงระเทกเสียงไล่ สะบัดหน้าหนีปล่อยเลยตามเลย

“โอ้โฮ! เล่นเดือนมหา’ลัยปีที่แล้วซะด้วย”

“รู้ดีไปหมด”

“ก็กูเป็นเดือนคณะ กูเข้ากองประกวดก็ต้องรู้ปะวะ”

“ถ้างั้นก็เทียบหน้าตัวเองกับหน้าเขาแล้วกัน มึงเตรียมตัวตกขอบแรกได้เลย” ผมพูดขณะที่แถวเริ่มเคลื่อนตัว ตอนนั้นผมก้าวขามาบนสะพานเชือกเรียบร้อย ตอนแรกทำท่าจะสนุกนะ พอเจอไ้หักนี้ทำเอาหมดอารมณ์เลยอะ

“จะว่าไปมึงก็เป็นคนเดียวนะที่คิดว่ากูไม่หล่อ”

“อื! มันใจในตัวเองไปปะ” ผมพูดไปด้วยขณะที่ตาก็มองดูเท้าตัวเองไม่ให้ก้าวพลาด “เทียบกับพี่เก่งแล้วอย่างกับเทวดากับหมาใน”

“มึงว่าพี่เขาเป็นหมาได้ไง ไม่มีกาลเทศะเลย!”

“กูดាំมึงต่างหาก ไ้โง่!”

“อ้าว! ได้!” ผมรู้สึกถึงแรงสั่น “ว่ากูเป็นหมาในซะมัย!”

“เฮ้ยยย! อย่าเขย่า” ผมเอี้ยวคอไปดู เห็นไ้หักมันกำลังแยกเขี้ยวแกล้งผมอยู่

“ทำไม กลัวตก? เล่นแรงๆ แบบนี้ชอบไม่ใช่หรอ”

“กูไม่อยากตกน้ำ!!!”

“ว่ายน้ำไม่เป็นละสิ!”

“กูไม่อยากเปียก!” ผมร้อง หันไปแยกเขี้ยว “หยุดสักทีดี!”

“ตกเลย! ตกไปแล้วอีกบ!”

“กูชื่อ...เหวออออออ” จังหวะนั้นเองที่สะพานเชือกเอนไปทางซ้าย จนหน้าผมเกือบจะจุ่มลงไปใต้น้ำสีขุ่นนั้นแล้ว

“ฮ่าๆๆ ฮ่าๆๆ”

“ไอ้ทัก มึงนี่มัน...” ทนไม่ไหวแล้วนะ!

“เฮ้ย!!!”

ป๊าบบบ!

ผมยกขาถีบไปที่ท้องคนด้านหลังอย่างแรง ประทับรอยจากร่องเท้าในก้นคู่แค้นของผมไว้ให้ชื่นชม

“เหวออออออ” เวิร์ดะ! ไม่รู้ว่าจะสาหัสเกินไปหรือไง จากที่ตั้งใจแค่จะกำจัดไอ้ทักเท่านั้น สุดท้ายกลายเป็นว่าผมพลาดท่าเสียหลักตกลงไปในน้ำพร้อมๆ กับไอ้เด็กพละปากดี แฉงงงง

ตุ้ม!!!

“แคกๆๆๆ” ผมสำลักแทบตาย แต่ไอ้ทักกลับพ่นน้ำสีขุ่นๆ ออกมาจากปาก ทำอย่างกับว่าตัวเองเป็นแมวน้ำ

อื้! เหมือนโคลนชิบเป้ง! สกปรก!!!

“ไอ้ทัก เพราะมึงเลย!” ผมตวาดใส่ไอ้ตัวสูงที่ตกลงมาในบึงพร้อมกัน

“เฮ้ย! กูเกี่ยวอะไรอะ มึงเป็นคนถีบกูแล้วล้มลงมาเอง”

“ดูดี! น้ำสกปรกขนาดเนี่ย!”

“มึงก็เวอร์...”

“น้องกุ้ง! เป็นอะไรหรือเปล่า!” ไข่ทักยังไม่ทันได้พูดจบ พี่เก่ง
ก็เห็นเหตุการณ์ตะโกนถามมาจากโคนต้นไม้ที่สะพานเชือกผูกผูกไว้
“โอเคครับพี่!” ผมตอบกลับรุ่นพี่คณะวิทยุไป แต่ตายังจ้องไป
ที่ไข่ตัวต้นเหตุอย่างคาดโทษ

“มองขนาดนั้นจะกัดคอกุเลยมัยยะ...อารมณ์เสียทำไม แพน
มึงมาดูอาการแล้วนี่”

“เลิกกวนตีนกูสักที! ไม่ใช่แพนไว้ยยยยย!”

“เฮ้อ! สรุปก็แค่เป็นผู้โชคร้ายอีกคนที่ได้นอนกับมึงเหอเนี่ย”

“ไข่ทัก!!!” ผมอยากชัตหน้าหล่อ ๆ ของมันซะจริง ๆ ฮึ้ยยยยย

“อืม...” มันทำเป็นกอดอกครุ่นคิด แต่การที่มันตัวเปียกและ
ท่อนล่างจมอยู่ในน้ำแบบนี้มันเป็นภาพที่ออกจะขัด ๆ กันหน่อย
นะครับ “จะว่าไปมึงหาแพนเป็นตัวเป็นตนเลยก็ได้นะ จะได้เลิกเรด
สักที”

“มึง!”

“เฮ้ยยยยยย!” มันตกใจถอยหลังไปเมื่อเห็นผมพุ่งตัวเข้าไปหา
“จะทำบ้าอะไรซะ!? ”

“มึงโดนแน่!”

“ออกไปไอ้สัสกบ! เด็ดอะไรของมึงวะเนี่ยยยยยย!”

ไข่ทักว่ายน้าหนีออกไปตรงบริเวณน้ำลึก แต่คิดเหอว่าจะ
หนีผมได้ หึ! นอกจากบ้านอยู่ติดทะเลแล้วกูยังเป็นนักกีฬาว่ายน้ำ
เก่าด้วยไฉน! มึงได้เจอฉลามกุ้งแน่ แชมป์ประจำเขตเชียวนะสัส!

ผมจัดทำฟรีสไตล์สี่คูณร้อยตามมันไปจนทันแล้วจัดการชัตมัน
เลย เลยเป็นหน้าที่ของพี่ ๆ สตาฟฟ์ที่ต้องกระโดดตามลงมาในบึง
เพื่อจะช่วยเหลือพวกเรา แถมยังต้องมาทำหน้าที่ห้ามทัพมวกกลาง
น้ำอีกด้วย

สภาพตอนนี้ซูลมุนมาก ไฉ่พวกเด็กปีหนึ่งคนอื่น ๆ ไม่เป็นอัน
ทำกิจกรรม ต่างมามุ่งดูเหตุการณ์ตรงหน้าแถมยังส่งเสียงร้องอย่าง
กับเชียร์มวย

เป็นไงละ มีมวยทะเลโชว์ด้วย คุ่มฉิบหายได้เป็นเพรชี่ปีนี้

“ฮึดดดชีวิต!” ไฉ่ทักจามลั่น ขณะที่ตัวมันกำลังห่มผ้า
บรรเทาความหนาวเช่นเดียวกันกับผม ตอนนี้เราทั้งคู่ตัวดำเกรอะ
กรังเพราะน้ำโคลน ต่างกันตรงที่ไฉ่ทักมีถุงน้ำแข็งเล็ก ๆ ประคบ
หน้าผากที่ปวดโบน อันเกิดจากหมัดข้างขวาของผม

หี! สมน้ำหน้า ซาดีนัก

ผมยังคงมอมันตาขวาง มันจึงเลือกที่จะไปนั่งเล่นอยู่ที่อีก
ฟากของเต็นท์ จังหวะนั้นเองที่พี่หมอซึ่งเป็นรุ่นพี่จากคณะแพทย์
ผู้รับผิดชอบจุดปฐมพยาบาลเดินเข้ามา หลังจากก่อนหน้านี้เขาบอก
ไว้ว่าจะไปหยิบยามาให้ หน้าตาดีเสียวะ...

“อ๊ะ น้องก๊ง เอาไว้ทานดึกໄໝะ” พี่หมอยิ้มแยมแจ่มใส ออว่า
ความเปลี่ยนแปลงประกายออกมาจากสีผิวที่ขาวจัด

“แล้วผมอะพี่” ไฉ่ทักลุกขึ้นมา

“อ้าว! นึกว่ามาด้วยกันพี่เลยให้ไปแบ่งเอง”

“ไม่ได้มาด้วยกันครับ”

“งั้นพี่จะจัดมาให้อีกชุด”

“ไม่เป็นไรพี่” ผมพูดอย่างเหนื่อยหน่าย “เดียวผมแบ่งให้มัน
เอง”

“เหอะ!” ไฉ่ทักทำหน้าบึ้ง ก่อนจะถอยกลับไปนั่งที่เดิม
พี่หมอใจดียังคงไม่ไปไหน หันมายิ้มโชว์ฟันขาวแสดงความ
ห่วงใยอย่างต่อเนื่อง

โอ้ยยย! อย่าดิพี ใจสั่นแล้วน้า~

“ไม่เจ็บตรงไหนนะเรา”

“ไม่เลยครับ” ผมยิ้มหวาน “พี่หมอชื่ออะไรหว่า”

“พี่ชื่อโน้”

“อ่า ชื่อเทดีนะครับ”

“แคกๆ” จู่ๆ ไอ้ทักก็กระแอมไอ ผมกับพี่หมอเลยหันไปมอง แต่พบว่ามันแสร้งทำเป็นมองนกมองไม้มองเพื่อนๆ ที่ทำกิจกรรมกันอยู่แทน

ยัง...ยังไม่เลิกกววนตีน

“ขอบคุณครับน้องกุง”

“โห! พี่โน้จะไม่ปล่อยให้งูงั้นแนะนำตัวเลยหรอ รู้ชื่อก่อนซะแล้ว”

“ใครไม่รู้จักเราบ้างซะ ฮอตขนาดนี้”

“เดี๋ยวกๆ ฮอตอะไรเล่า แค่เด็กปีหนึ่งธรรมดาๆ เองครับ”

“ไม่ธรรมดาแล้วละมั้ง เพื่อนๆ พี่ทั้งหญิงและชายตามกรีดขนาดนี้”

ผมเอียงคอ มอบแววดาขบขันให้คู่สนทนา “แล้วพี่กรีดกับเขาหรือเปล่าอะ”

พี่โน้ยิ้ม ค่ายกับว่าเขิน

“กรีดสิ ก็น่ารักขนาดนี้”

โอ้ยยยยย! อย่าหยอดกันเยอะเซ่!

แงงแงง จาอาวว จาอาวววว

ผมทำเป็นเอียงอายยิ้มมุมปาก แต่ตาดันไปเห็นไอ้ทักที่ยืนจมูกพร้อมกับเบะปากคล้ายจะอ้วกก็เลยถลึงตาใส่

โห! ไม่มีพรสวรรค์ในการแฉับแบบกูอะดิ หวายๆ

“เฮ้ยไอโน่ น้องโอเคปะ” พี่เก่งเดินเข้ามาสมทบ สายตาที่มองผมนั้นดูเป็นห่วงเป็นใยเหลือเกิน โอ้ยยย! อยู่ดี ๆ ก็ถูกขนาบข้างโดยหนุ่มเต้ตั้งสองคน ใจหวิววววว

“มึงจะถูกความสามารถของกูเกินไปแล้ว” พี่โน่หันไปตบหัวเพื่อน โอ้ยยย! เพิ่งจะเคยเห็นหมอคูล ๆ ก็วันนี้ ลบภาพคุณลุง ๆ ชอบชู้ตอนเด็ก ๆ ไปหมดสิ้นเลย

ฉิดยาให้กั๋งหน้อยนะคร้าบบบบบ (กะพริบตาปริบ ๆ)

“ไม่เจ็บนะอะ” พี่เก่งคุกเข่าลงข้าง ๆ

“ถามเหมือนพี่โน่เลยอะ” ผมยิ้มตอบ “ไม่เป็นอะไรเลยครับจริง ๆ”

“เดี๋ยวเลิกกิจกรรมแล้วก็กลับห้องละ นอนพักผ่อนเยอะ ๆ เพราะพรุ่งนี้ต้องตื่นมาปฐมนิเทศกับอธิการฯแต่เช้า”

“โอ้ย! ผมนอนเป็นตายแน่ ๆ พี่ไม่ต้องเป็นห่วง เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว” ผมบ่นปาก

“เด็กดี...งั้นพี่ไปดูแลน้องคณะก่อนนะ เดี่ยวฝากไอโน่ดูต่อ”

“ขอบคุณพี่เก่งมากนะครับ”

หลังจากพี่เก่งเดินออกไปจากเด็นท์ ผมโดนต่อคิวดูแลโดยพี่โน่ทันที

“กลับหอคนเดียวได้ใช่ไหมครับ”

“ได้ครับ แต่กลับกับพี่ดีกว่า” ผมทำตาแป๋ว

“โอ้โห!...” เกิดเสียงร้องเบา ๆ จากไอ้ตัวที่กำลังประคบหน้าผาก หน้ามันแสดงความซอกเต็มที อย่างกับไม่เคยเห็นใครรูกหนักขนาดนี้มาก่อนในชีวิต

แต่คนที่ผมพูดด้วยอย่างพี่โน่กลับยิ้ม เขาแค่พยักหน้า จากนั้นก็หันไปทางเด็กพละหัวโน่ที่มุ่มเด็นท์

“ถ้าโอเคแล้วน้องกลับได้เลยนะครับ”

“เอ่อ...” ไฉ้ทักอึ้ง มองผมสลับกับพี่หมอไปมา “ผม...”

“หรือน้องต้องการอะไรอีกหรือเปล่า”

“ไม่ใช่ครับ คือ...” ไฉ้ทักเหลือบมองผมแล้วก็ถอนหายใจ...

ถอนหายใจเนี่ยนะ เป็นบ้าอะไรอีกล่ะ

“...”

“ฝากเพื่อนผมด้วยนะครับ” ไฉ้ทักพูดนิ่ง ๆ สีหน้าเรียบเฉยไม่แสดงออกอะไรมากมาย

หืม...มันจะฝากผมทำไมวะ ไม่ต้องทำมาเป็นสร้างภาพว่าเป็นห่วงหอรอกจ้ะ รู้ทันหอรอกไฉ้บ้าเอ๊ย!

“ได้เลย” พี่โน้พยักหน้า ก่อนกลับมายิ้มให้ผมอีกครั้ง “เดี๋ยวพี่ไปคุยกับเพื่อนก่อน เราขอพียู่ตรงนี้นะ”

“ครับผม”

หลังจากพี่หมอสุดเท้าเดินออกไปแล้ว ไฉ้ทักก็ลุกขึ้นมา มันเหลือบมองผมทั้ง ๆ ที่มีมือยังประคองถุงน้ำแข็ง ผมเอียงคอจ้องมันอย่างตั้งใจจน แต่ทว่ามันกลับทำเป็นเมินเดินผ่านไปเฉยอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แฮะ!

“อ้าว! ไม่รำไม่ลาเลยหรือไง”

ไฉ้ทักมองผมด้วยหางตา

“อืม” คนที่ผมถามกระแทกเสียงกลับมา

“เฮ้อ! เป็นบ้าอะไรอีก...”

ปัง!

อยู่ ๆ ไฉ้ทัก เด็กพละที่กำลังกำและยังตัวสูงเป็นเปรตก็เตะเข้าให้ที่ถึงขะจะจนเสียงดังสนั่น จนมันกระเด็นไปหลายเมตรและทั้งหลักฐานเป็นขะจะมากมายปลิวว่อนไปทั่ว ผมตกใจกับเหตุการณ์ตรง

หน้าจันต้องหยุดพูดทั้ง ๆ ที่ยังไม่จบประโยค

ไอ้ทักหมนตัวกลับมา ผมชะงักขาตัวเองทันทีเมื่อเห็นแววตา
นั้น...มันน่ากลัว และไม่คิดว่าจะเกิดขึ้นบนใบหน้าของคนอย่างมัน
ด้วย

ไอ้ทักเดินปรีเข้ามาจนผมตกใจ

“อย่าทำกูนะ” ผมถอยกรูดด้วยความกลัว

ถ้ามันจะวิ่งเข้ามาเตะคว่ำเหมือนถึงขยะที่เห็นตรงหน้า บอก
เลยนะ ผมตายครับ ตัวมีอยู่แค่นี้เอง เผลอ ๆ ขาดสองท่อน เอาไป
ให้หมอต่อกี่ไม่ได้ด้วย แงง ช่วยผมที

“เหอะ!” ไอ้ทักเสยผมแบบลวก ๆ คุณก็รู้ว่าอารมณ์เสีย แต่ทิ้ง
กว่าคือมึงจะเดือดทำไมอะ

“เกิดอะไรขึ้นวะ ผีเข้าหรือ”

“เปล่า”

“แล้วอแกอะไรอะ!”

ไอ้เด็กพละกั๊ดกระพุงแก้ม จากนั้นก็ยกมือขึ้นมาทำเอว ดู
เฟิน ๆ เหมือนกำลังต่อสู้กับอารมณ์ตัวเองอยู่

“ขอโทษ” อยู่ ๆ ไอ้เด็กพละก็พูดออกมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

“อะ!”

“ไม่ได้ยินหรือไงวะ!” มันทำหน้าดุอีกครั้ง ผมเลยไม่อยาก
ตอบโต้แบบกวน ๆ อีกแล้ว

“...”

“ดูแลตัวเอง”

“มึง...”

“ช่างแม่ง! ไม่รู้ทำไมอยู่ ๆ ถึงอยากพูดแบบนี้” ไอ้ทักโยนถุง
น้ำแข็งทิ้งลงกับพื้น ยกนิ้วโป้งขึ้นมานวดจุดที่บวมเป่งนั้น ซึ่งยังไม่มี

ที่คาดว่าจะยุบลงเลย

“...”

“ก็เจ็บดี” ไ้ทักผีนัย้ม “ทำให้รู้ว่ากูไม่ควรเสือก”

“ทัก คือกูอะ...”

มันไม่ฟังผมพูด ก้าวขายาว ๆ เดินหนีไปอย่างดื้อ ๆ และทิ้งผมไว้ตรงนั้น

อ้าว!...แล้วแบบนี้ผมต้องทำยังไงอะ

ตลอดเวลาที่ท่านอธิการบดีให้โอวาทต้อนรับนิสิตใหม่

พวกเราคณะสินกำกับหลักคอบัคค่อ่อนกันเป็นแถว แต่คณาจารย์ทุกท่านคงจะชินแล้วละ ก็แหม...เด็กคณะนี้นั้นชอบทำตัวแปลกแยกอยู่เรื่อย

ไม่นานนักหลังจากชั่วโมงแห่งการปฐมนิเทศจบลงไป เวทีก็ถูกส่งต่อให้เป็นหน้าที่ของฟีสถานิสิตจัดกิจกรรมให้น้อง ๆ ฟันตัวกันต่อ ซึ่งกิจกรรมแรกก็คือการเล่นเวฟ แม่่ม...โคตรสิ้นคิดเลย

แต่เอาเถอะ สุดท้ายก็เป็นภาพที่สวยงามจนผมต้องมาอัปเดตอริ่งไอจีเลยแหละ

“เอาละคะ ปีนี้ทุกท่าน” ฟีสภาคว่าไมค์มาประกาศ “ก่อนจะถึงเฟรชชีในทีในสุดสัปดาห์นี้ เราจะพาน้อง ๆ ดาวเดือนตัวแทนแต่ละคณะมาให้ทุกคนยลโฉมกันก่อนน้า~ ว่าสวยหล่อขนาดไหน”

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดด”

พอได้ยินคำว่าดาวเดือน ไ้พวกที่นั่นแข็งโลกจะเป็นจะตาย ก่อนหน้านั้นให้ร้องกันเป็นแถวอย่างกับได้ได้ปเอ็มร้อย เฮ้! ที่พวกมึงหลับจนจะล้มพับก่อนหน้านี้อะไรอะ

แต่เอาจริงนะ ผมก็อยากเจอดาวเดือนเหมือนกัน แต่...ไม่ใช่

จากคณะตัวเองนะ

ตั้งแต่เหตุการณ์เมื่อวานผมยังไม่เห็นหน้าไอ้ทักเลย ถาม
ไอ้โมทย์ก็ไม่รู้ว่าไปอยู่ที่ไหน จะไปเคาะประตูห้องก็ไม่ใช่เรื่อง ความ
รู้สึกผิดทุกอย่างแม่งถาโถมเข้ามาได้ยังไงผมก็ยั้งๆ ซึ่งสุดท้ายผม
ก็ไม่ได้ไปกับพีโน่ เพราะเปลี่ยนใจกลับมานอนกอดปีเตอร์อยู่ที่เตียง
ตัวเอง เหนงินิดหน่อยแต่ก็โอเคนะ (รันทดซิบเป้ง!)

ผมชะโงกดูหนุ่มสาวบนเวที แต่ยังไม่พบคนที่ตามหาเลย

ดาวเดือนถูกส่งไม้ต่อกันไปเรื่อย ๆ และในที่สุดก็ถึงคิว
หยากไย่คนสวยที่พอได้ออกสื่อก็กเหมือนโดนใส่ถ่านเพิ่มเอเนจี้ มี
แววความฉลาด สมาร์ท และสวยกว่าปกติมากกกกกกเลยทีเดียวนะ

“สวัสดีค่ะ หยากไย่ จากเอกออกแบบแฟชั่น ดาวคณะ...”

“เดี๋ยวค่ะๆ คณะนี้เขาไม่ได้แนะนำตัวแบบนี้กันไม่ใช่หรอ”

“เฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮ!”

นั่นไง เลี่ยมกันเข้าป้ายยย! แล้วคณะอื่นมันจะไม่มันได้เรา
ได้ยังไงอะ

หยากไย่ยิ้มมุมปากแบบผู้ดี “พอดีเราสองคนถูกสั่งห้ามไม่ให้
แนะนำตัวจนกว่าจะได้ตำแหน่งค่ะ เข่าว่ามันเสียภาพลักษณ์”

“นุ้ยยยยยยยยย!”

มึงก็มันหน้าเก็นนนนน ไยเอ๊ย! ระวังโดนปาไข่เน่าเด้อออ

“ว้าย! แรงอะ จั๊นไปที่คนต่อไปเลยเนอะ”

แล้วก็มาถึงที่...

“กรั๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด”

เสียงกรีดกระหึ่มนั่นดึงดูดความสนใจผมให้พุ่งไปที่เวทีอย่าง
ตั้งใจอีกครั้ง ผู้ชายในชุดนิสิตถูกระเบียบก้าวขยาวยาวๆ ออกมาข้าง
หน้า ออรั่วเป็นประกายเกินกว่าคนอื่น ๆ จนทำให้ผมเด่นแรงขึ้น

มาอย่างไม่รู้สาเหตุ สังเกตเห็นว่ามันเซตผมและแต่งหน้าจนดูดีกว่า
ตอนปกติ ทำไมมันไม่ทำแบบนี้บ่อยๆ นะ ดูดีจะตายไป

และไม่รู้ทำไมเหมือนกัน ผมรู้สึกดีใจเหลือเกินที่ได้เห็นมัน
อีกครั้ง ถึงแม้จริงๆ แล้วจะไม่ได้นานเท่าไร แต่ความรู้สึกของผม
ไม่ต่างกับร้อยปีเลยอะ เพื่อเจ้าอีกแ้วววววว แง...

“ทักครับ จากคณะพลศึกษา”

ท่ามกลางเสียงเชียร์ อยู่ๆ ผมก็กระตุกยิ้มออกมา โชคดีไปที่
ไอ้ऊและเพื่อนที่นั่งข้างๆ กำลังจจดจ่ออยู่บนเวทีจึงทำให้ไม่มีใครเห็น
ฟุ่ววว! รอดตัว

“ตายแล้ว! ทำไมหน้าผากข้าแบบนี้ล่ะคะลูก” พิธีกรชี้ไปยัง
จุดที่ว่า หากมองจากหน้าจอใหญ่ๆ ที่อยู่ด้านหลังซึ่งกำลังจับภาพ
อยู่ ก็จะทำให้มันยังคงเป็นรอยสีแดงๆ ปนม่วง “จะหายทันวัน
ประกวดมั๊ยเนี่ย”

“ผมหวังว่าจะหายทันครับ ผมก็ไม่อยากทำให้เพื่อนๆ ผิด
หวัง”

ความรู้สึกผิดกระแทกเข้าที่ท้องจนจุกเสียดๆ ฮือออออ

“ตายแล้ว ใครกันคะ! อย่าให้เจอนะเดี๋ยวพี่จะตีให้กันลาย
เลย!”

“หิ! ไม่เป็นไรหรอกครับ” ไอ้ทักพนลม แผลงมากที่ท่าทางของ
มันไม่ได้ดูขี้เกียจเลย กลับเป็นธรรมชาติน่ามองสุดๆ ผู้ชายด้วยกัน
มันดูออกนะ “สมควรโดนแล้ว จริงๆ น่าจะโดนมากกว่านี้ด้วยซ้ำ
ครับ”

“ตายยย!...เอาจริงนะ พี่ว่ามันฟังดูโรแมนติคยังไงๆ ก็ไม่รู้อะ”
พิธีกรยิ้มเขินๆ

“แล้วที่ถามว่าใครทำ...” ไอ้ทักหันหน้ามาทางจุดที่นั่งของคณะ

ศิลปกรรม ไม่ได้คิดไปเองแน่ๆ ว่ามันกำลังสอดส่ายสายตาหาใครบางคน

ผมยืนคิ้วพร้อมกับกัศกระฟุ้งแก้มในจังหวะที่ดวงตาคมๆ คู่ นั้นจับจ้องมาทางนี้พอดี ผมยี้ดตัวขึ้นมองไปที่ใบหน้าคมๆ อันหล่อจัดนั้นอย่างสังเกตท่าที

จะทำอะไรของมันอีกล่ะ

ความหงุดหงิดปนความสงสัยทั้งหมดหายไปทันที เมื่ออยู่ๆ อีกฝ่ายก็ระบายยิ้มออกมา เป็นยิ้มแบบที่ไม่มีการกวนตีน ไม่ใช่ยิ้มที่ลองเชิงและด่าผมทีหลังเป็นการตบหัว ผมเจอพวกนั้นมาหมดแล้ว และครั้งนี้มันไม่เหมือนกับพวกนั้น

มันทำให้ผมรู้ว่านี่แหละ ยิ้มของไอ้ทัก ยิ้มจริง ๆ

ยิ้มแบบจริงใจ...

ตัวแทนคณะละครขับไม้คี่ในมือก่อนจะส่งเสียงพูดแทรกทะลุความเงียบ

“กั๋ง คณะศิลปกรรมศาสตร์ ต่อยผมในบ่อโคลนเมื่อวานนี้
โทษฐานที่ปากหมาครับ”